

Fragment din romanul Atlantis Magister, volumul 1 din trilogia London Oniric Exchange
de Cristian N. George

Melinda terminase de mult de mâncat și îl privea insistent ridicând interogativ bărbia. El își consulta ecranul computerului și părea că uitase de ea.

Femeia oftă apoi își dresе vocea:

— Nu pot fuma cu o mână.

Arată spre un pachet deschis de țigări marca Lucky Strike.

— A da. Scuze, replică Ron și cu un gest ordonă imprimantei de meșă să creeze ca măsură de securitate un panou de sticlă ce separă camera în două, apoi anulă banda de pânză cu care Melinda era legată.

Aceasta privi îndelung aburul (ce se datora dematerializării), apoi își aprinse o țigară.

— Îmi amintesc că așa apăreau detașamentele de pe Selenar Quod, din nimic, învăluite în mister de abur ca nălucile în pâclă deasă. Se spune că au măcelărit o treime din noi. Folosești aceeași tehnică? Ești un dezertor de-al lor? E ceva pe Lună ce noi pământeni nu știm? Vorbesc așa pentru că nu pari a fi unul dintre noi.

Melinda se lăsă greoi pe spate lovind spătarul scaunului cu omoplații și exală un nor de fum lăptos ce pluti în volute prin semiîntuneric. O candelă pâlpâi.

— Cred că meșă s-a descoperit ulterior, rosti Ron pripit, apoi nervos se corectă:

— S-ar putea spune că da. Cumva, e o tehnică similară bazată pe sinteză moleculară artificială dar nu aparține lumii supra-lunare. E ceva legat de tehnica *string*-elor, ce ar fi un fel de materie

originară cosmică. Ceea ce s-a vulgarizat în mass-media ca materie neagră, corzi elementare... îți sună cunoscut?

Melinda se foi în scaun și așa cum candela îi ilumina fața din semi-profil părea o figură de ceară sculptată din substanța unor umbre arhaice. Trase din țigară și rosti, în timp ce buzele se mulară pe fiecare cuvânt descoperindu-i cei doi dinți incisivi proeminenți ce sclipeau ca două dropsuri mentolate:

— Îmi sună cunoscut, da, cum să nu? De trei ani de când materia ta neagră a potopit pământul adusă de diavoli lunară lăsat în urmă doar ruine. Ne luminăm cu candelă din secul cadavrelor de câini vagabonzi. Coborâm spre silozuri să ne luăm rația doar când se retrage marea. În cele câteva ore de reflux nu facem altceva decât să încercăm să mai salvăm câte ceva din tonele de nămol, alge și deșeuri ce au acoperit orașul. Fluxul nu mai este previzibil. Odată am stat și trei zile și apa nu mai cobora. Noroc de un banc de pești morți adus de valuri, altfel muream de foame. Se spune că încă mai sunt luni de gheață ce nu au căzut încă și de aceea survin anomalii ale mării. S-au schimbat influențele gravitaționale astrale probabil.

Melinda tăcu preț de o clipă apoi continuă:

— Tu ce știi de asta? Cine ești de fapt?

Ron ce o ascultase perplex, medită îndelung apoi spuse:

— Nu știu cum să îți explic. Nu sunt unul dintre voi, e drept. Nici nu ar fi trebuit să fiu aici. Aveam o altă destinație, sunt un călător.

Melinda bătu involuntar cu degetele în masă ritmic, ca la mașina de scris.

— Vii cumva din viitor? Orice mi-ai spune nu mă miră. De când s-a întâmplat tragedia mi se pare că trăiesc un coșmar. Ca și cum aș fi murit deja în apocalipsă și bântui prin purgatoriu. Și tu pari zămislit de noaptea neagră a grotescului, un om fără gene pe pleoape căzut din cer fără să știe nici locul, nici timpul în care se află. Mănuind un computer nevăzut ce ejectează aburi ce apoi se cristalizează în obiecte.

Ron râse.

— Poate îți vine greu să crezi dar și eu mă simt cam la fel. Aveam o viață, o misiune și am eșuat aici. Nu, nu călătoresc din viitor. Sunt chestii pe care nu le înțelegi. Provin dintr-o lume paralelă ce înglobează universul tău, dar paradoxal nu este deloc cum credeam eu că ar fi. Și asta mă pune pe gânduri. Singura cale de a afla adevărul este prin acest computer ce datorită unor perturbații funcționează cu dificultate. Trebuia să fi primit deja un mesaj de la Centrală dar... nimic. De asta ți-am cerut indicații despre cum se poate ajunge la Washington. Singura mea șansă să plec de aici este în acel oraș.

Melinda se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași. Privi pe geam încercând să descifreze prin bezna tăiată de razele pale ale lunii vreun indiciu.

—Nu înțeleg cum poate exista o lume paralelă populată de oameni care să vorbească aceeași limbă. Ați evoluat o dată cu noi? V-ați desprins din societate la un moment dat, poate prin tehnica cuantică? V-ați propulsat într-un univers paralel?

Melinda își roti torsul privindu-l din canatului ferestrei și Ron notă că lumina lunii îi scâldea chipul, oferind pielii un luciu ca de fildeș. Decise să respecte protocolul referitor la informațiile adresate replicaților. Nu dorea să îi blocheze sinapsele. Adevărul uneori poate produce daune nu numai umanilor dar și creațiilor lor.

— E prea complicat ca să înțelegi. Da, s-ar putea spune că ne-am desprins la un moment dat în timp și spațiu de civilizația voastră. Mai târziu poate am să îți explic mai multe.

Melinda continuă să îl privească imobilă cu o expresie incredulă, amestecată cu spaimă.

— Deci să reluăm. Washington? întrebă Ron surâzând.

Femeia arătă cu degetul spre câteva luminițe ce pâlpâiau anemic în vale, dincolo de faleză.

— Refluxul a început. Unii se îndreaptă deja cu bărcile spre silozuri. În centru se află unicul Void-Loop funcțional ce a mai

rămas după tragedie. Dacă ajungem înaintea Vameșilor am putea să ne urcăm în vagoanele cu pernă magnetică și să ne propulsăm până în port. Acolo am putea găsi o șalupă sau un vas ce merge spre Londra. Te-ai putea îmbarca pe un avion militar pentru Washington din perimetrul aeroportuar al Zonei Libere. Numai că trebuie să materializezi cât mai mulți *natrons*.

— Adică?

Este moneda noastră. Melinda scoase o bancnotă și o lipi de panoul de sticlă.

— Cum de aveți pe efigie un faraon?

— Nu este stilizarea unui faraon. Este prima mumie din istoria Egiptului, calcificată și conservată în *natron* ce este o mixtură naturală de carbonat hidratat de sodiu și bicarbonat. Se obține din antichitate din plantele din mlaștini sărate dar și din cariere. Romanii au fost primii ce au folosit un mineral similar ca monedă. Dacă ei erau plătiți cu sare, de unde derivă și cuvântul salariu, noi suntem plătiți în *natron* de când s-a adoptat reforma patrimoniului neuronal. Ne pregătim deja pentru un fel de mumi-ficare cibernetică în Cloud. De aici derivă numele valutei actuale.

— Cât să tipăresc? 10.000, 100.000?

— Suntem în plină inflație. De abia îți ajunge un milion pentru un periplu intercontinental.

Ron dădu o comandă, scană bancnota întinsă de Melinda și tipări două milioane de *natrons*.

— Sper că ne ajunge să plătim și Vameșii de la stația Void-Loop.

— Vameșii pot fi doar uciși, nu plătiți. Ei sunt cei ce vor să transforme Zona în Regat și de aceea boicotează transporturile și fluxul normal al vieții civile.

— Regat?

— Da, acum e ca în Evul Mediu. Regatul Unit s-a fărâmițat în mici state independente ce uneltesc contra vecinilor. Din exponenți ai progresului ce eram, am decăzut din nou în barbaria feudalismului. Dar am să îți povestesc mai târziu. Înainte de

catastrofă lucrăm ca profesoară de istorie la un liceu deci avem timp de șarade. Dar acum trebuie să ajungem la Void-Loop înaintea Vameșilor.

— Perfect! încuviință Ron. Cum ajungem acolo? Înotăm?

— Posed o barcă. În timpurile astea dacă nu ajungi printre primii la silozuri riști să pierzi rațiile și să mori de foame. Barca e cel mai vital accesoriu ce-l posed.

Melinda luă un rucsac plin cu obiecte de pe o poliță și câțiva saci găuriți de rafie.

— Și cu el cum rămâne? întrebă, indicând cu o mișcare de bărbie spre partenerul sedat din coconul de mătase al meșei.

— Am să reprogreamez capsula și când se va trezi va fi liber.

— Nu e rău... doar cam necioplit.

— Sunteți apropiați?... adică...intim apropiați?

— A, nu... e doar o rudă îndepărtată.

Se îndreptară spre ușă și Ron dezactivă panoul de sticlă, privind-o de Melinda interogativ.

— Stai liniștit, acum sunt de partea ta. Poate ai să reușești să ne servești cauza. Zona Liberă e singura organizație socială ce ar putea domoli urzelile complotiste și conflictele de putere între Regate. Dacă ai putea tipări îndeajuns de mulți *natrons* poate am ridica o adevărată armată. Până acum de abia am încropit o grupare de gherilă. Avem nevoie de arme.

— Cred că am anumite limite, spuse Ron, analizând pe ecranul computerului ce era permis în prospectul deontologic referitor la activitățile desfășurate de un călător. În principiu se puteau modifica evenimente în cadrul unei lumi de meșă dar nu și structura.

— Depinde ce vrei să faci cu ei. Dar cum de s-a imprimat efigia unei mumii pe bancnota de 100? De obicei dintre filigrane apar portrete de președinți, demnitari, oameni de cultură. Parcă spuneai ceva de o mumificare cibernetică? Ce ar vrea să însemne asta?

— Chiar nu știi? Chiar că ești de pe altă lume! Se consideră pe scară largă de către toate guvernele că singura strategie viabilă pentru a învinge armatele Selenar Quod este transhumanța în Cloud, pe aceeași frecvență cu cea a roboților. Dacă există ceva ce selenarii nu pot distruge acel ceva este serverul Alpha din Cloud. Chiar striviți de gheață sau arși de napalm, roboții se regenerează. Au fost programați să stea în buncăre pentru a crea rațiile de conserve. Slavă Domnului! Fără ei am fi fost deja morți.

— Și dacă Selenar Quod le atacă generatoarele de energie?

— Datorită undelor Alpha ce mediază transferul de energie, roboții și serverul se alimentează din surse naturale. Atât timp cât va exista planeta Terra, roboții vor subzista.

— Nu pot fi programați să atace Selenar Quod?

— Tocmai aici este dificultatea. Nu avem încă tehnologia necesară și chiar dacă roboții sunt capabili de auto-programare ar fi prea târziu pentru noi, oricum. Pe scurt ipoteza aceasta există în stadiul de proiect, dar ar dura prea mult să fie pusă în aplicare. Perspectivele pentru umanitate sunt clare. Dacă în 10 ani nu facem ceva, se va ajunge la extincția rasei.

— Și care ar fi soluția?

— Vom merge noi în Cloud pentru a pregăti o dură replică armată la invazia selenarilor. Umanitatea este pe pas de plecare. Adică ne vom transmuta în transcendent, acolo unde ei nu ajung. În serverul Alpha nu vom avea nevoie nici de alimente, nici de căldură și vom munci ca albinele în stup la strategia de atac. Poate dura 50 sau 100 de ani, cine știe? Apoi cu ajutorul roboților ne vom reîncarna din nou în clone. Ar fi ca un salt în timp și ne vom întoarce după cinci decenii, maxim un centenar. Astfel a apărut noua valută: *natron*-ul. Deoarece trebuia creată și o metodă de transmitere a patrimoniului individual în noua dimensiune virtuală ce ne va fi noua casă. La reîncarnare orice individ își va regăsi rezervele monetare, ca un fel de portofoliu neuronal plus ceea ce a câștigat în Cloud. Liderii au dorit să marcheze acest eveniment istoric și au tipărit pe bancnote ca efigie, prima

mumie conservată în *natron* descoperită în Egiptul Antic. Aceasta este povestea valutei noastre, este o monedă a transcendenței.

— Asta am înțeles. Nu înțeleg ce se va întâmpla cu cetățenii la transmutarea în transcendent. Vor fi doar niște mumii cibernetice. Ce se va întâmpla cu corpurile lor?

— Vor fi abandonate! spuse sec Melinda și își încleștă maxilarele.

Mușchiul mandibulei îi pulsă nervos de câteva ori.

— Și ce garanție există că vă veți întoarce?

— Dar ce garanție avem noi că vom apuca ziua de mâine continuând această viață? răspunse cu ton ezitant Melinda. Chiar și cea mai mică șansă de supraviețuire este de preferat extincției iminente.

Melinda își aruncă rucsacul în barcă și fixă vâslele în rame. Pereții ambarcațiunii pe alocuri erau peticiți cu izolații de catran.

— Găurile sunt de la gloanțe. De abia am scăpat de Vameși într-o zi. Bastarzii! Trebuie să ne grăbim. Dacă plecăm de acum, vom ancora deasupra silozului Rangok ce este chiar lângă stația Vid-Looper. Va fi apoi de așteptat doar o oră până se retrag apele. Melinda arată spre o lopată.

— Ne-ar trebui încă 30 de minute să înlăturăm nămolul de la intrare. Dacă avem norocul de a nu întâlni o patrulă a Vameșilor, ce folosesc jeepuri amfibie pentru deplasarea prin nămol și pot apărea când nu te aștepți.

Melinda fixă felinarul la proră. Ron sări în barca ce începu să fâșie lin, despicingând valurile.

— Nu poți să dai o formă computerului ăla? rosti Melinda după câteva minute. Uneori mi se pare că vrei să îmi comunici ceva prin semne și asta este absolut frustrant.

Ron dădu o comandă și materializă ceva ce semăna cu cochilia modelată în plastilină a unui melc.

— Nu știu dacă îți este cunoscut. E o tastieră copiată dintr-un film din secolul XX. *Existenz*. Ți spune ceva?

— Nu prea mă uitam la filme vechi și după invazie nici nu ar mai fi posibil. Nici nu știu dacă mai funcționează măcar 20 la sută din infrastructura de electricitate în tot regatul. Noi avem un generator de curent, dar de trei zile am rămas fără benzină. Ce film este? Unul apocaliptic?

— Nu chiar. Este ceva ce descrie relativitatea percepției.

Între cei doi se lăsă tăcerea, întreruptă doar de clipocitul apei produs de vâsle.

Ron se cufundă în sine și începu serios să analizeze situația așa cum reușea să o înțeleagă din laconicele date de pe ecranul computerului. Mesajul ce-l aștepta de la Centrală întârzia să apară. Datele biometrice ale Melindei figurau la o cercetare frugală, fiind prezente în baza de date a inventarului de muzeu. Dar cum se verificase anterior, nu răspundea la comenzi și comutatorul manual ce trebuia să fie în zona bazinului, nu era de găsit oricât o pipăise între coapse.

Avea în fața sa, pe ecranul holografic, a cărui particule se amestecau cu ceața ce șerpua deasupra valurilor ca fumul, numărul său de serie QX JK. 2542 și numele cu care se prezenta călătorilor: Melinda Ramsay. Află și numele bădăranului pe care îl lăsase în cabană: Nick Vandermeer.

Computerul funcționa greu, îi prezenta multe holo-tablete goale sau parțial șterse iar GPS-ul era de neutilizat. Poziția sa reală era de fapt la polul opus al ultimei membrane cosmice, adică în ipotetic, dincolo de corzile constituante, în zona neagră a corzilor de meșă monadică. Nu avea credențialele să influențeze din interfața Bordului de Călător creaturile acestei lumi replicate și singura modalitate de a o face era prin imprimanta de meșă. Dar astfel devenea el însuși un component al acelei lumi și trebuia să se comporte ca o entitate replicată, supusă legilor gravitaționale cât și celor deontologice ale microcosmosului artificial în care eșuase.

Trebuia de asemenea să fie atent la ce materializa, în ce cantitate și cu ce consecințe posibile, pentru a nu fi înlăturat de

sistem. A fi șters din lumea replicată ar fi fost mai rău ca moartea deoarece ar fi fost proiectat acolo unde GPS-ul îi indica poziția. Adică într-o buclă a continuum-ului radiant, o buclă atemporală, spațială de unde nu ar mai fi putut revendica Manifestarea. Dincolo de dimensiunea 11. Ultima.

„Atât timp cât percep, am reprezentarea mea în lume și mă manifest, voi fi viu. Chiar și ca surogat într-o lume a surogatelor create pentru deliciul Călătorilor, voi fi totuși viu. Proiectat în bucla ipoteticului nu aș mai putea nici măcar să îmi concep propria existență.”

Ceru computerului să îi creeze un grafic al probabilităților de a fi ejectat în buclă și îl traversă un frison la vederea acestuia. La o retrospectivă analitică, de exemplu atunci când îi spusese Melindei că vine dintr-o lume paralelă, graficul se colorase în roșu. Probabil crease distorsiuni în logica ontologică a micro-sistemului și acela fusese unul din momentele critice când ar fi putut fi ejectat.

Unui Călător normal nu i s-ar fi întâmplat altceva decât că s-ar fi trezit din nou în camera de imersiune virtuală, cu electrozii de pe frunte conectați la glanda pineală, semn că jocul și voiajul s-au terminat pentru nerespectarea termenilor de utilizare a lumii de meșă monadică.

Dar în cazul său deznodământul ar fi fost mai rău decât fatalitatea, pentru că moartea în Statul Globular nu era decât un alt pas spre viață. Un pas spre corpul ideal, un periplu prin tuburile de limfă hiperboreeană a agregatelor din Blackbox Tron Morkeba.

Trăia evidența unui paradox. Unitatea radiației personale cosmice, adică semnătura sa vitală, era localizată în bucla ipoteticului și nu înțelegea cum ajunsese acolo, deoarece fizic vorbind, corpul său era prezent aici. Dacă sistemul muzeului patronat de Ludovic Lindquist l-ar fi ejectat către acea buclă, nici măcar Morkeba nu l-ar mai fi putut resuscita.

Regulile acestea ale lumilor monadice ce se deparazitau autotomat de cei ce le încălcau condițiile, fuseseră introduse ca un sistem de auto-protecție a lanțului trofic virtual al muzeelor și pe bună dreptate. Deoarece mulți călători se comportau absolut abject cu inventarul și cu *cyborg*-ii.

Psihopați, perversi și frustrați fără leac cât și traficanți și escroci, creaseră daune considerabile acestor microcosmosuri virtuale ce îi costaseră trilioane de Crypto-Argos pe investitori și în consecință aceștia își luaseră măsurile de protecție necesare.

Ron ceru computerului să îl avertizeze printr-un șoc electric ori de câte ori depășea limita de risc cauzată de posibilele distorsiuni, inerente efectelor secundare, la nivel logico-ontologic, derivate din faptele și vorbele sale.

Felinarul din barcă lumină deodată conturul încețoșat a ceva ce părea un atol format din alge pietrificate, ce conținea crengi și trunchiuri de copac cât și deșeuri aduse de-a valma de apă. Scott observă un stol de porumbei de stâncă imobilizat printre boschete cu rădăcinile smulse. Erau albi ca porțelanul.

Pe măsură ce barca înainta, alunecând pe lângă atol apăru și silueta unui câine ce părea sculptat în marmură de mâna măiastră a unui artist, apoi se întrevăzu corpul unui cerb. Siluete capturate de timpul vremelnice, ca într-un muzeu al vânătorilor ce se mândreau cu trofee împăiate. Melinda îl privi și spuse:

— Mai înspre nord, pe platou s-au creat lacuri bogate în *natron* de pe timpul bombardamentelor cu asteroizi de gheață, când coasta a fost lovită de tsunami. Acolo se pot vedea și siluete de oameni conservați în sare și bicarbonat aidoma celor de aici. Au fost surprinși fulgerător de moarte și pietrificați ca într-o cronică sculpturală a ororilor războiului, cum se obișnuia pe vremea romanilor prin colonne memoriale. Numai că acum, natura și-a creat singură cronicile marțiale mortuare.

Melinda continua să vâslească, avea o expresie obstinată. Luminițele deveniră din ce în ce mai mari. Se apropiau deja de

alte ambarcațiuni, pline cu oameni tăcuți ce scrutau cu priviri suspicioase bezna amestecată cu ceață. Opri barca îndreptând perpendicular vâslele spre albia mării, apoi scoase din rucsac un rezervor cu pulverizator și desfăcu capacul unei canistre pentru a goli conținutul unui borcan înăuntru. Scott simți în nări un miros amestecat de petrol și citrice.

— Ce e asta? întrebă curios.

— Nu prea am încredere în computerul tău, mai ales de când mi-ai spus că are limite. Și cea mai bună armă pentru situația de față este ceea ce ne-a distrus deja odată. Napalmul. Rețetă proprie. Petrol și concentrat de portocale înghețat. Cu o brichetă Zippo pe post de trăgaci.

Melinda deschise capacul brichetei ce pocni cu zgomot metalic.

— Crezi că Vameșii...

— Nu numai ei... O dată m-am trezit cu barca trasă de un harpon înfipt în proră și o cange mi-a sfâșiat mușchiul pulpei. Noroc că nu mi-a secționat artera. I-am copt pe bastarzii de pirai ca pe niște porci la rotisor. Zona Liberă e formată pe baza conceptului de rezistență armată și noi, fondatorii, aveam cândva idealuri și valori. Dar în ultimul timp vin aici tot felul de lepre și venetici din alte Regate ce nu au nicidecum motivații revoluționare. De asta am fost așa suspicioși și cu tine de la început.

— În cazul meu păraii că aștepți pe altcineva, un fel de mesager mesianic...

— Da, de fapt ar fi trebuit să sosească un om de legătură cu o facțiune din Europa, ce urma să ne furnizeze armele necesare. La început am crezut că ești tu.

— Înțeleg, rosti Scott.

La câteva sute de metri se zăreau deja câteva antene de pe terasa unei clădiri. Parapetul acesteia începea să se ivească de sub valuri ca un submarin.

— Curenții ne vor purta spre ceea ce a fost odată *super-market*-ul Ragnok la baza căruia este atât una din intrările principale

în buncăre, cât și stația Void-Loop. Într-o oră vom descinde la bază. Apoi în 30 de minute, ajutați de târnăcop și lopată vom intra.

— Așa repede coboară apele? se miră Scott.

— Și la fel de repede vine fluxul. Mulți au murit surprinși de ape în nisipurile mișcătoare de la baza falezelor. Nimeni nu știe când vine marea, când pleacă și la ce nivel ajunge. Eu am schimbat trei case până acum ce au fost luate pe sus de viituri. Din fericire cam de un an nu s-a mai înregistrat aici nici un tsunami

— Și de ce nu emigrați mai spre nord, spre podiș?

— Tocmai pe asta se bazează fragila independență a Zonei Libere. Nimeni din Regate nu vrea să locuiască aici tocmai din aceste motive. Pentru ei suntem „barbarii dintre mlaștini” ce mai devreme sau mai târziu vor plăti cu viața un tribut apelor. Un tsunami ca cel de acum trei ani ne-ar rade de pe fața pământului. De asta ne lasă în pace într-o mutuală autonomie statală. Le este frică să vină aici, lângă țärm.

Când barca atinse primul trunchi încastrat în nămol, Melinda începu să împingă cu forță într-o vâslă propulsând barca spre zidurile de ciment pline de mușchi ale fostului *market*. O structură de oțel cu formă de diafragmă, a cărui buloane inoxidabile scli-peau roșiatic sub lumina răsăritului, fusese ulterior construită lângă o aripă a clădirii.

— Aceea este una din intrările în buncărele Siloz-Hran. Suntem printre primii. Luăm rațiile și apoi mergem la vagoane.

Ron încuviință din cap, privind crispat la ceea ce mai rămăsese dintr-un oraș înfloritor. Schelete răsturnate de mașini cu vopseaua oxidată ieșeau din nămol ca niște fragmente ale unui *puzzle* a dezastrului, acoperite de crustacee, meduze, scoici, licheni, trunchiuri găunoase de copaci și pungii mizere de plastic. Se simțea un miros putred de alge fermentate. Stoluri de vrăbii înfometate ciuguleau din stârvuri printre galeriile *market*-ului cu un zgomot insuportabil.

Melinda aruncă frânghia în jurul unui pilastru și făcu un nod marinăresc. Apoi după ce scotoci febril printre sacii ce-i avea în barcă îi aruncă o pereche de cizme.

— Sunt cel puțin 20 de centimetri de nămol amestecat cu nisip și deșeuri. Cizmele erau ale lui Van Dermijer. Cred că sunt numărul tău.

Îi aruncă și o cazma militară și sări din barcă.

Deodată o petardă roșie de semnalizare lumină firmamentul crepuscular al dimineții.

— Trebuie să ne grăbim. Vom lua rațiile și ne vom grăbi spre stație. Cineva a semnalizat că Vameșii întreprind un raid. Nu avem timp de pierdut.

— Cine a semnalizat?

— Cei din pichetele de gardă. Deși suntem un precar stat fantomatic sub semnul efemerului, avem totuși o frontieră oricât ar fi aceasta de labilă.

Melinda sări din barcă și începu să sape rapid cu cazmauă militară în jurul diafragmei de oțel.

— Odată nu s-a deschis din cauza unui trunchi de copac și a unor roci ascunse în nămol. Și am flămânzit până în a doua zi. Buncărul rămâne deschis doar câteva ore.

— A încercat cineva vreodată să intre? întrebă Ron curios.

Melinda întoarse capul privindu-l ironic.

— Probabil glumești. Roboții te-ar pulveriza instantaneu. Ei pot emite fascicule laser.

*

„Distincția dintre trecut, prezent și viitor este doar o iluzie încăpățânată persistentă.”

Albert Einstein

Seaford Beach, Anglia, 2032 ori 2132?

Ron se aruncă din barcă în mlaștina nisipoasă. Aproape îi trecea de baza cizmelor și simți cum ceva nămol amestecat cu pietriș îi umezi ciorapii. Începu să înlăture reziduurile din jurul intrării în buncăr. Lucrură icnind și transpirând cam jumătate de oră până când Melinda decise că e suficient.

Soarele arunca deja o lumină firavă de sub linia orizontului și norii aveau culoarea unor cornuri delicioase de înghețată de zmeură ce-i amintea de lipsa de griji a copilăriei, când savura...

— Melinda! Ai un ceas? întrebă Ron tresărind inexplicabil. Simțise ceva ca o adiere fantomatică în zona frunții.

— 5:01.

— Ce ciudat! Am avut un fel de falsă amintire că aș fi mâncat un desert de culoarea aceea, indică Ron privind spre nori.

Melinda zâmbi nostalgic.

— Unde sunt acele vremuri feerice când găseai în cofetărie prăjituri cu frișcă sau înghețată de zmeură? Mai bine spus, le vom mai avea vreodată? Cofetăriile?

Ron privi confuz în jurul său apoi îi spuse :

— Exact așa. Mi-am amintit de o zi când mâncam înghețată la Londra, într-o străfulgerare și o femeie mă ținea de mână, deși...

Ron își privi computerul ce îi semnaliza că are mesaje. Deschise ecranul holografic, cu inima plină de speranță.

„Schimbare de plan. Nu mai pune nici o întrebare, deoarece transmisia nu este criptată. Nu mai folosi computerul și imprimezia monadică până nu primești aprobare. Urmează strict instrucțiunile următoare: înainte de a descoperi tangenta la Washington, trebuie să identifiți la Londra casa unei anume Sara Lodge pe Baker Street numărul 21. Acolo îți vor fi comunicate alte detalii precise pentru îndeplinirea misiunii. Terminat.”

Mesajul pâlpoi puțin în aerul dimineții evidențiind cu verde fosforescent numele SARA LODGE și adresa, apoi dispăru. Ron se panică pentru o clipă, apoi își spuse că cei de la baza operativă

nu puteau greși. De cine s-ar fi putut teme într-un muzeu, într-o lume replicată a cărui proprietar, acest așa numit Lindquist, nu putea fi decât un gândac ușor de strivit pentru poliția secretă a Morkebei?

BTMS (Black Box Tron Morkeba Security), pe contul căruia lucra ca analist financiar, era cea mai de temut organizație a regimului globular. Reușise chiar să anihileze faimoasa Revoltă a Generalilor în galaxia Cerbex. Cum ar fi putut acest patetic muzeu desuet să creeze probleme BTMS-ului?

„Transmisia nu este criptată” scria totuși în mesaj. Asta însemnă că se temeau de ceva. De cine ar fi trebuit să se ascundă? Și apoi înghețata? Acea falsă amintire de unde apăruse? Și femeia ce îl ținea de mână în timp ce își lipea buzele de conul înghețatei mov? „Așa că e bună iubitul? Spune-i lui mama!”

Mama? În societatea lor nu exista acest cuvânt. Se utilizau termenii Donator și Donatoare. El știa cine i-a fost Donatoarea, aceea ce-i dăduse viață, dar nu fusese niciodată ținut de mână. Pentru simplul motiv că era ceva interzis.

Copiii erau crescuți de societate, pentru că aparțineau statului. Cum de apăruse această falsă amintire?

„Poate sunt miasmele astea pestilențiale”, își spuse Ron adulmecând aerul îmbibat de damful algelor putrede. Amintirea se estompă sub șocul vizual produs de primele fulgerări ale razelor solare ce se reflectau în geamurile murdare al *market*-ului, ca spițele unei eterne roți de foc.

Mizeria decadentă a unui oraș ce cândva fusese mândria locuitorilor săi, pedepsiți acum parcă pentru păcate neștiute, se înfățișa vederii cu o prozaică evidență. Peluzele, odată verzi și reconfortante, acum erau o junglă a măcăcinilor și iederii în care alge, folii de plastic, scânduri putrede și pești morți se agățaseră într-o captivitate dezordonată. Mușchi și licheni gelatinoși acopereau chioșcurile din spațiile verzi și rampele de acces înclinate erau pavate cu scoici, stârvuri de animale înecate și schelete umane.

Ron scrută împrejurimile și observă alte siluete. Unii dintre acei sinistrați lugubri, îmbrăcați în costume peticite de neopren își croiau drum cu cazmale, lopeți și târnăcoape spre gurile de acces în formă de diafragmă ale buncărului.

Ceața învăluia acel cortegiu al foamei în fuioare capricioase ce îi ascundea temporar văzului și le deforma contururile ca într-un teatru al umbrelor. Stoluri de vrăbii și pescăruși în zbor ciuguleau din stârvuri în putrefacție, apoi se ridicau în aer într-un carusel al goanei după pradă, făcând un zgomot asurzitor.

Deodată se auzi un zgomot metalic și apoi se deschise o trapă. Un ochi mecanic scană perimetrul, apoi se deschise o diafragmă blindată de oțel ejectând afară doi roboți înarmați. Aceștia aveau o constituție scheletică din fibră de aliaj și pe alocuri încă se vedeau bucăți din derma sintetică ce o posedaseră cândva. Aveau arme grele, *blaster-laser* din titan și le țineau ațintite asupra lor.

— Napalmul le-a ars țesutul sintetic exterior, preciză Melinda.

— Își pot regenera doar scheletul și circuitele din păcate.

Unul dintre ei emise un fel de piuit mecanic cu un timbru de tinichea târâită pe ciment.

— De atunci când Selenar Quod a distrus infrastructura de telecomunicații nu mai pot utiliza Coagulatorul Sintactic din server. Folosesc un sistem binar de sunete, descifrabil prin chestia asta, spuse femeia și se căută prin buzunare după un fel de pager.

— Ne-au salutat și mai spun că probabil data transmutării în Transcendent va fi anticipată cu mult mai mult decât credeam, din cauza unui nou atac ce-l pregătește Selenar Quod.

O dâră luminoasă traversă cerul de la est spre vest luminând stroboscopic strălucirea pală a dimineții. Robotul indică în sus elocvent.

— Spune că „elevații supra-lunari” au început să folosească din nou structura geo-magnetică pentru transferul energetic fără fir, ceea ce înseamnă că pregătesc ceva de anvergură.

Un alt robot ieșit din buncăr, ce împingea un cărucior încărcat la refuz cu saci murdari de rafie, extrase rația și le-o aruncă în barcă. Melinda butonă pe pager și transmite mulțumiri roboților. Cel ce vorbise până atunci punctă cu un deget spre Ron și emise din nou acel piuit mecanic ca de radio cu antena stricată. Melinda privind spre translator, spuse:

— Îți comunică că Sara Lodge te așteaptă și că trebuie să te grăbești. Cine ar fi această Sara?

Ron tresări surprins și fu tentat să îl întrebe ceva pe robot dar apoi își aminti indicațiile centralei operative. Tăcu mâlc. Dacă BTMS putea să comunice cu roboții atunci totul era în regulă. Va găsi tangenta și va pleca departe de infernul acesta, își spuse.

— Habar n-am. Nu cred ca mă cunoaște cineva pe aici, ca s-o spun franc. Asta este tot, atunci? Mergem spre Void- Loop?

Melinda îi salută cu mâna pe roboți și apucă odgonul legat de un pilon.

— Mergem!

Făcu și el cu mâna un gest de salut și dădu să se îndrepte spre barcă pentru a-și lua ranița.

Deodată un fascicul de plasmă îi străpunse mușchiul brahial și o parte din tricepsul brațului stâng.

Durerea îl încovoie și din reflex se aruncă la pământ și se roti de câteva ori, auzind lovitura fiecărui jet de plasmă ce răscolea nămolul în jurul său. Când se ridică cu o armă de asalt în brațe, aceea materializată de imprimanta de meșă, observă că roboții deja luaseră o poziție defensivă și trăgeau sistematic în atacatori. Îi vedea și el, apăreau de după colțul unei gheretei ruginite, vânturându-și armele.

Aveau costume de neopren cu dungi fosforescente, căști de motocicliști, lanțuri în jurul taliei de care agățaseră arme, încărcătoare și ploști de piele.

Ron se adăpostise după un bloc de beton și trăgea cu precizie în direcția gheretei, căutând-o totodată din priviri pe Melinda.

Observă cu coada ochiului că aceasta era teafără. Sărise din barcă și se adăpostise după o rampă.

— Sunt Vameșii, Ron! strigă aceasta.

După ce trase o salvă lungă, reprogramă arma și schimbă tipul de proiectil. Cu o grenadă s-ar fi rezolvat totul și nu ezită să o lanseze spre atacatori, acoperindu-și apoi urechile.

Boooom!

Șocul aproape pulverizase adăpostul precar al vameșilor. Din gheretă rămăsese doar o adunătură de tije strâmbe și panouri fumegânde. Așteaptă câteva secunde. Tăcere. Roboții scoaseră niște sunete în spatele său dar nu reuși să înțeleagă nimic.

— Melinda! strigă, ești teafără?

— Da, răspunse aceasta.

— Ce spun roboții?

— Că vor închide Buncărul. Și să ne grăbim s-o ștergem de aici. Pot apărea alți Vameși.

Ron ieși din adăpost și se îndreptă spre gheretă. Erau patru cadavre acolo, printre panourile metalice și blocurile de ciment sfâșiate de schije. Unul avea un picior secționat, altuia îi dispăruse jumătate din față.

Ron simțea că e pe cale să vomite.

La vreo zece metri se vedea vehiculul amfibie cu care călătoreseră pirații.

Melinda se apropie de el și se uita cum sângele i se scurge din rană deși Ron încercase să-l oprească cu o fâșie ruptă din cămașă.

— Am putea lua amfibia ce are și cuvă de excavație și lamă până la Void-Loop. Așa am câștiga timp. Ce zici?

Melinda nu îi răspundea și se uita mirată la sângele ce curgea în șiroaie.

— Ce este? Ce ai? întrebă Ron.

— Dumnezeule! Ești unul din „elevați”! Sângele tău e plin de nano-particule ce lucesc.

Ron își dezlipi garoul și își privi rana. Ceva strălucea ca mercurul în sângele său ce părea populat din minusculi licurici.

— Așa a fost mereu. De fapt mă și miram când am văzut sângele ce îți curgea ție din buze. Era doar roșu, fără sclipiri. De ce aș fi un „elevat”? Nu înțeleg.

— Ei s-au potențat cu nano-particule și au sânge sclipitor. Ei sunt *cyborg*-i și se mândresc cu asta.

Ron cugetă o clipă, apoi spuse:

— Nu sunt unul din ei. Dacă eram, după ceea ce mi-ai povestit nu ai mai fi fost aici cu mine. Cât despre potențarea organismului uman printr-un fel de computer enzimatic, în locul de unde provin se practică. Ce ar fi malefic în a-ți controla metabolismul printr-un bio-computer? Nu înțeleg. Nu sunt un facsimil al unei ființe umane ci o entitate ce cugetă și are facultatea liberului arbitru.

Melinda îl privi lung cu o expresie voit condescendentă, încercând să își mascheze suspiciunea înăbușită.

— Ai dreptate, spuse într-un final. Iartă-mă dacă sunt prea bănuitoare. Mergem atunci?

— Să mergem.

Ron se îndreptă spre vehiculul amfibie privind suspicios în jur cu mâinile încleștate pe armă. Pe o portieră fusese imprimată o siglă cu spirale ribonucleice stilizate.

AVANGARDA PSI

Literele încă erau lizibile. O privi cercetător pe Melinda.

— Vehiculul e de pe timpul războiului civil, cred că a aparținut trupelor de desant parașutate în spatele liniilor inamice. Are cel puțin 70 de ani. Vameșii l-au recondiționat. E un miracol că încă funcționează.

Ron deschise portiera ce scârțâi din balamalele ruginite și începu să scoțoască printre ranițele de pe banca din spate, burdușite cu muniție, arme, gamele, cuțite și cutii de conserve. Mâna îi

întâlni ceva flasc și călduț pe fundul unui rucsac. Extrase obiectul și ochii i se dilatară de groază... aruncă scalpul uman într-o parte, scârbit.

— În halul ăsta s-a ajuns?

Melinda îl privi cu mandibula încleștată.

— Și asta nu e nimic. Moartea e ultima favoare ce se poate obține de la Vameși după agonia datorată chinurilor groaznice la care își supun prizonierii.

— Dar ce lume este asta? Nu mai există tratate internaționale și convenții ce tratează crimele de război?

—Luxul unui proces în aceste timpuri, e ceva ce nu își mai permite nimeni. O structură legislativă se menține prin ordine. Ori acum, când puterea din regate intră periodic în mâna unor răufăcători mai puternici decât cei precedenți, doar cutumele spiritului de trib se mai aplică. Noi îi ucidem pe loc pe Vameși fără nici măcar un proces sumar. Anarhia e ursitoarea perfidă a acestor timpuri.

Ron, nervos după ce o ascultase cu stupoare aruncă rucsacul, din care încă picura sânge, peste bordul amfibiei. Se așeză la volan cu o mină decisă și porni vehiculul. Parcurse câțiva metri manevrând manșa lamei de buldozer, apoi testă cuva de excavație. Funcționau perfect.

Melinda între timp aruncase pe banca din spate sacii cu alimente și se urcase agilă pe scaunul pasagerului, ce era capitonat cu piele jerpelită maro făcută ferfeniță de uz și găurită de intemperii.

— Unde este stația?

— Cam la 700 metri. Ia-o pe lângă galeria parcării subterane.

Ron accelerează prudent croind o brazdă adâncă prin nămol. Gura de intrare în parcare era astupată cu deșeuri pe jumătate și de tavan atârna un desiș de iederă încâlcită și uscată. Parcurseră fără incidente distanța. Trebui să îndepărteze cu ghearele cuvei de excavație câteva pietroaie și blocuri de ciment împrăștiate

probabil de o explozie, apoi parcă lângă galeria de intrare a stației Void-Loop-erului.

Melinda între timp burdușise în ranițele confiscate de la Vameși, conținutul sacilor de rafie cu alimente și își trecuse centurile peste umeri. Săriră amândoi din amfibie. Femeia se îndreptă spre un terminal de identificare și scană un card cu simboluri argintii reliefate.

— Asta este pentru acces. Numai cei din Zona Liberă pot intra. Folosim infrastructura pentru a transporta arme când sosesc șalupele din Normandia. Ai să plătești înăuntru roboților tot prețul croazierei. Să o numim așa, deși până acum a semănat a calvar.

Armătura culisantă glisă, dezgolind un mănunchi de cabluri încolăcite în jurul pivoților groși cât brațul. O rază fluorescentă îi scană din cap până în picioare, când trecură de punctul de control. La un ghișeu de pe peronul pustiu un robot îi privi fără expresie prin sticla irisului construit din cristale lichide tratate cu halogenură de argint. Derma facială era intactă, cu excepția unei scrijelituri deasupra arcadei drepte prin care scliffea aliajul de carbon titanic al calotei craniene. Avea expresia unui funcționar plictisit și purta o ponosită uniformă caraghioasă, ca de ușier, mâncată de molii.

Buzele i se mișcă flasc, în timp ce emise acele sunete caracteristice de radio bruiat.

Melinda își privi pagerul și spuse:

— 800.000 de *natrons*. Fantastic! Se pare că ai beneficiat și de reducere.

Robotul își continuă piuitul enervant și apoi schiță un zâmbet profesional trecându-și o mână prin părul grizonat.

— Spune că poate include și un dejun sățios și o sticlă de șampanie de colecție pentru alți 20.000 de *natrons*.

— Cred că este ce avem nevoie după o astfel de dimineață, răspunse Ron și depuse un teanc de bancnote scoase din geantă pe tejgheaua ghișeului.

Robotul le introduse cu gesturi minuțioase într-o mașină de numărât și apoi le tipări biletele.

Se îndreptară spre peron.

— Cât facem până la Southampton?

— În regim de normalitate cinci minute în vid absolut. Dar acum va dura cam 15-20 de minute.

— Și până la Londra?

— Consideră că a mai rămas funcțional doar un *hovercraft* care, chiar dacă atinge 70 de noduri pe oră, deci dublu decât viteza unui feribot normal, trebuie să se alimenteze cu combustibil la Eastbourne și Dover. O să facem cam trei ore în total.

— Perfect, răspuse Ron.

Privi prin galeria pustie iluminată pal de neone ce clipeau defecte. Trenul ce urma să îi ducă la galeria Void-Loop-ului se auzea sosind în depărtare. Pe peron, deasupra unor bănci pline de praf, niște afișe zdrențuite aminteau de pacificele timpuri ale normalității dispărute printr-o reclamă în culori vii:

„De la meridianul zero la meridianul 99 la puterea n? Nimic mai simplu! Rezervă o croazieră prin agenția de turism Paralela 55!”

Trenul sosi cu un scârțâit de fierărie neunsă și ușile se deschiseră cu un zgomot de pistoane hidraulice. Intrară în vagon și se așezară pe scaunele de plastic strident colorate.

O privi pe Melinda ce părea o spintecătoare de savarine din desenele animate. Avea cizmele de plastic pline de noroi întărit ce se dezlipea în coji pe podeaua cauciucată. Stropii de nămol îi murdăriseră până și părul ce acum arăta ca un cuib de pasăre.

— Ce ar fi fost sclipirea aceea luminoasă? Ce ar însemna transfer energetic folosind structura meridianelor geo-magnetice și de ce ar face Selenar Quod asta?

Melinda își recompuse poziția căci își întinsese puțin picioarele, gândi și spuse :

— Așa a început totul. Era9Kos și-a infiltrat *cyborg*-ii în structurile cheie ale societății și în infrastructura militară și au

construit în secret centrale de rezonanță. Efectuează transfer de energie fără fir pe vechile noduri de intersecție ale meridianelor electromagnetice. Aveau harta străveche a Ancestorilor, se spune. Aceste noduri erau cunoscute încă din antichitate și considerate locuri sacre. Gizeh, Tibet, Mount Shasta, Muntele Athos, Delphi și altele.

— Ancestorii s-au întors prin marele portal. Asta o știm și noi în lumea noastră. Cu ajutorul lor umanitatea a învins armata Selenar Quod.

Melinda îl privi fulgerător și buzele i se crispară.

— Cu ajutorul lor? Glumești? Au activat portalul în nodul principal de lângă Londra pentru a se folosi de tehnologia Danavas și pentru a ne distruge. Dacă ceea ce vezi în jurul tău tu consideri ajutor, află atunci adevărul: Selenar Quod ne-a decimat cu ajutorul Ancestorilor. Au profitat de tehnologia lor. Oricum Danavas erau într-un stadiu vegetativ, ca niște larve neputincioase când i-au găsit în Anti-Terra. Erau bolnavi. De zeci de milenii zăceau acolo.

— Anti-Terra? Adică?

— Este stația lor orbitală, ce gravitează în jurul Pământului. Câteodată este vizibilă din emisfera septentrională și uneori chiar și de aici când cerul este senin. A apărut pe cer când au activat portalul. Niște larve este ceea ce au găsit, vegetând în niște coșciuge criogenice. Selenar Quod prin retro-inginerie le-a descifrat secretele. Transferul de energie fără fir, prin utilizarea câmpului de radiație electromagnetică a planetei e unul din ele.

Ron căzu pe gânduri.

— Bolnavi? Danavas? Ancestorii se numeau Danavas? Nu știam. Dar sunt humanoizi?

— Da, foarte puțin diferiți de noi. Craniile erau puțin mai mari parcă, și erau mai înalți decât media. Ca fenotip rasial par mai apropiați de sino-africani deși au tenul caucazienilor. Unii aveau ochi verzi sau albaștri, dar în general ochii căprui, părul negru sau șaten fără cărlionți, erau caracteristica lor generală.

Asta este ceea ce am văzut în poze, când unul din ofițerii de pe Selenar Quod a dezertat și a făcut dezvăluiri rezistenței armate.

Cei doi se retraseră într-o tăcere introspectivă. Melinda își întinse leneșă picioarele peste ranițele umplute de conserve ce conțineau acele surogate de amestecuri deshidratate.

„Fiertură de vită slabă”, scria pe o cutie ieșită pe un sfert printr-un ochi al buzunarul de plasă de pe o raniță. „Dumnezeu știe din ce sunt făcute”, gândi Ron și se întinse și el comod în scaun.

*

„Călătoria în timp a fost gândită ca fiind doar science fiction, dar teoria generală a relativității a lui Einstein permite posibilitatea ca noi să deformăm spațiul-timp atât de mult încât să puteți urca într-o rachetă și să vă întoarceți înainte de a porni la drum.”

Stephen Hawking

Era preocupat de decalajul informațional dintre versiunea sa de istorie care îi fusese inoculată de mic copil și aceea relatată de Melinda. Chiar dacă, din câte se părea, era eșuat într-un muzeu, de ce s-ar fi creat o epocă cu evenimente modificate? Călătorii plăteau bani grei tocmai pentru a retrăi cât mai aproape de autenticitate momentele istorice de răscruce. Cine ar fi dat bani pe acest penibil joc de teatru ce avea trama unui film de fantezie de categoria B?

Luase deja decizia să aștepte în bezna nesiguranței și să nu mai folosească computerul până seara, când odată ajuns la adresa din Londra ar fi aflat mai multe. BTMS-ul nu greșea niciodată. Dacă îl avertizaseră deja referitor la comunicațiile nesigure, atunci aveau un motiv întemeiat. Nu dorea ca vreo forță adversă

să îi intercepteze fluxul de date, în timp ce făcea căutări pe Neuro Grid.

Călătoriră așa în tăcere, fiecare rumegându-și gândurile negre, scuturați de impactul des al roților cu șinele ce treceau prin galeriile curbate. La capătul tunelului se vedea deja prin geam o geană de lumină. Melinda ce până atunci îi întorcea doar doi ochi apatici de câte ori o privea, se învioră.

—Am ajuns la Void-Loop-er.

Coborâra și trecură pe alt peron așteptând lumina verde pentru a intra în tubul ermetic. Când acesta deveni vizibil trecură printr-o conductă etanșă ce separa vagonul - ce plutea indiferent în vid, susținut de câmpul magnetic - de intrarea în tub.

Ron se gândi cu groază ce ar fi însemnat o minimă fisură în acea conductă ce părea de altfel destul de fragilă. Vidul i-ar fi aspirat ca pe niște fulgi de găină în tunel unde s-ar fi asfixiat, dacă nu ar fi murit înainte congelați.

Se așezară pe scaunele sofisticate apoi prinseră în chingi centurile de siguranță. Când faci 200 de kilometri în câteva minute într-un câmp gravitațional zero nu prea e indicat să joci badminton pe culoar.

— Void-Loop-erul ne va conduce direct la dana portului unde se află *hovercraft*-ul. Practic trebuie să parcurgem doar 10 metri până la îmbarcare. Îți spun asta pentru că e o zonă de maxim risc în care atacurile vameșilor sunt frecvente. Să fii cu ochii în patru. Acolo ținem containerele cu arme ce urmează să fie expediate pentru a susține trupele ce le avem comasate în zona aeroportuară.

Ron încuviință din cap. Nici nu simți când vagonul fu lansat, deși o lanternă ce alunecase dintr-o raniță începu să plutească prin aer eliberată de povara gravitației.

După ceva vreme vagonul se opri lent sub forța tamponelor gravitaționale.

În timpul voiajului, amintiri disparate începură o perindare absurdă în fata ochilor, trezite de monotonia vitezei.

Cum începuse această sarabandă obstinată a supraviețuirii?

Dax îi trimisese prin curier acea servietă cu cifru ce conținea dispozitivul în care ar fi trebuit să descarce codurile din nucleul sinapselor neuronale ale sondei de pe ENFI. Aceasta era pe undeva în modul, nu își făcea griji. O dată ce situația ar fi fost îndeajuns de limpede putea să recupereze totul. Văzuse deja locația modulului pe hartă.

Apoi lângă cosmodrom o îmbrățișase pe Amy lung, cu acel fior specific al voiajorilor ce pleacă spre neantul tuturor posibilităților. Câte se întâmplaseră cu cei ce se aventuraseră în tuburile de limfă!

Ochii lui Amy, văzuți ca pentru ultima oară, purtau acel reflex indefinit al nespusului, ca și cum ar fi descoperit secretul vieții sau al morții sau poate al zădărniceii de a mai încerca să le înțelegi. Era privirea unei femei care, chiar atunci când acceptase să fie Donatoare rămăsese fără partener. Dezamăgită, terifiată, deși încerca să ascundă aceasta.

Apoi se trezise aici într-un fel de muzeu ce calchia o epocă în plin război, unul ce nu existase vreodată în cărțile de istorie.

Bănuieli indefinite, angoase tentaculare îi dădeau târcoale în timp ce Void Looper-ul zbura ca un glonț pe țevă.

Încerca în zadar să le ignore, să se reasigure că a fost doar o defecțiune tehnică și că echipa de salvare va apărea dintr-un moment în altul.

„Și dacă nu este o defecțiune? Și dacă istoria este aceasta?“, îi tot dădea târcoale un gând rebel. Nici nu mai putea să își deschidă computerul în urma avertizării BTMS-ului și asta era teribil de frustrant. De ce trebuia să se îndrepte spre acea adresă în Londra și cine era aceasta Sara Lodge?

Misiunea lui era să copieze niște date din miezul unei sonde și nicidecum să caute persoane într-o realitate alterată. Și sângele Melindei? Din câte știa din 2140 când avuse loc operațiunea Dry Moonshine și Selenar Quod fusese învinsă, implementarea de

nano-boți devenise obligatorie. „Dacă ai fost mințit? Dacă istoria este aceasta?”, auzi o voce lăuntrică.

— Să coborâm! spuse Melinda.

— O să parcurgem distanța până la *hovercraft* în fugă și cu armele ațintite spre acoperișuri. Deși și cei din ambarcațiunea blindată au mitralierele pregătite și mai avem și o unitate de gardă. Dar vameșii au și lunetiști. Deci atenție!

— În regulă! Răspunse sec Ron și apoi coborâră pentru a parcurge distanța până la ieșire, grăbindu-se.

O altă scanare și ușa culisă silențios. Ambarcațiunea sclipea în soare printre pilonii plini de licheni de care erau legate bărci și șalupe cu odgoane groase. Nămolul fusese deja înlăturat, se puteau vedea încă brazdele lamelor.

— La flux, dana nu se poate folosi. Avem noroc că marea nu a urcat încă.

Ron privi cele două elice enorme alimentate de motoarele Rolls Royce printre care se vedea turela mitraliorului ce scruta zona.

— Să ne grăbim atunci! spuse, armându-și pușca de asalt.

Melinda ce rechiziționase o armă de printre cadavre îi răspunse cu același sunet metalic sec.

— Am să te acopăr. Când tu ajungi la scară unde ești la adăpost, pornesc și eu.

— De acord, răspunse Ron și începu să alerge.

Când ajunse lângă feribot își trase suflul și se întoarse spre Melinda. Aceasta îi schiță un semn cu indexul și policele unite într-un cerc.

Ron așază arma pe balustradă și începu să perie vizual gemurile și acoperișurile clădirilor de lângă port ce arătau ca niște jalnice barăci enorme construite în mlaștină.

Acoperișurile dărăpănate păreau sprijinite pe coloanele gălbui de bazalt ale unei faleze pustii.

Melinda o rupse la fugă. Încă un pas, doi, trei... Slavă Domnului! Era teafără!

Urcară amândoi pe scară și un soldat închise în grabă ușa blindată în spatele lor.

În cabină mai erau trei soldați și doi civili. Ron își închipuia că erau soldați deoarece aveau uniforme alcătuite din articole vestimentare desperecheate, decolorate și cârpăcite, care nu se-mănau între ele.

Feribotul porni într-un final, după câteva manevre poticnite ale pilotului, lăsând în urmă clădirea găurită de obuze a căpitaniei portului, stăvilarele improvizate și digurile ruinate cu ecluzele lor neputincioase. Erau mărturiile ale tentativelor zadarnice ale omului de a opri furia imprevizibilă a naturii.

În câteva minute ajunseră în larg și siluetele boțite și ruginite ale remorcherelor și balenierelor se estompară. Macaralele din docuri deveniră doar niște mici bețe de chibrit încârligate deasupra stivelor de containere ruginite. Unul din soldați, cu uniforma ferfeniță și fața bine rasă plină de sudoare, ce scruta prin binoclu împrejurimile spuse:

— Totul pare sub control. Dacă simțiți nevoia să ieșiți pe punte să vă delectați cu o cafea de năut, puteți să o faceți. Dar când veți vedea avanposturile și fortărețele din Isle of Wight vă rog să reveniți. E o zonă critică.

*

„Marea diferență dintre călătorii nu constă în corăbii, ci în oamenii pe care-i întâlnești pe ele.”

Amelia Barr

Ron îi aruncă o otheadă interogativă lui Melinda și aceasta coborî bărbia în semn de aprobare. Ieșiră pe punte sub ochii scrutători ai celor doi civili. Militarii îi măsurară din cap până în picioare cu o privire apatică.

— Vreți și gustarea aici pe punte? întrebă ospătarul ce deschisese cu greu oblonul blindat al barului.

— Doar o cafea, răspunse Ron scârbit.

Încă avea imaginea pe retină, cu acele fâșii de piele cu tot cu păr ce aparținuseră odată unor semeni. Unele aveau și puțină grăsime albă, colorată pe alocuri în roz de sângele proaspăt. Fu scu-turat de un frison de oroare și apucă ceașca aburindă de cafea de pe tejghea.

— Chiar voiam demult să te întreb. Ce țineau vameșii în clondirele alea agățate de lanțurile din jurul taliei? Aveau un fel de bășică din piele argăsită ca o ploscă, plină cu lichid.

— Sahoma. O licoare extrasă dintr-o algă mutantă ce a apărut datorită schimbărilor climaterice. Multe s-au schimbat după atacuri. Terra nu mai este, a devenit altceva. Vameșii cred că dacă beau Sahoma, într-un stat de transă, primesc mesaje de la Ancestori.

Ron sorbi din cafea. Era execrabilă, dar măcar era amară și caldă. Melinda se rezemase de parapet și privea în zare undeva spre îmbinarea amăgitoare a mării cu cerul. Își trecuse o cămașă cadrilată peste umeri, acoperindu-și astfel sânii ce îi ieșeau mai mereu afară de sub strasurile și bretelele de piele tăbăcită care, deși generoase cu pieptul, îi strângeau pântecul într-un corset. Briza îi încurca șuvițele împletite, le întindea pe toată lungimea și astfel pletele sale albite de pasta de calcar păreau coama unui *mustang* într-un galop furibund spre niciunde.

— Despre ce avanposturi vorbea soldatul?

Melinda se întoarse spre el cu ceașca în mână. Soarele și vântul o făceau să închidă des pleoapele peste ochii săi de cleștar.

— Tot uit că nu ești unul dintre noi. Ar trebui să povestesc 100 de ani de istorie. Nu știu de unde să încep. Avanposturile de pe Isle of Wight au legătură cu Anti-Terra pentru că sunt pe unul din meridianele geo-magnetice ce duc la un nod de energetic din Oceanul Atlantic unde fusese un centru important al civilizației Ancestorilor. De aceea Vameșii au transformat insula într-un centru de cult. Este și o bază militară acolo.

Ron se așează într-un șezlong cu pânza gudronată pătată și găurită și își sprijini cotul de balustradă.

— Te ascult.

— Unii spuneau, după ce a început Primul Război Civil, că mai bine am fi fost devorați de Gigantopithecus sau de Omul din Pekin decât să fim manipulați de mașinăriile lui Homo sapiens alteris. Numele acestei specii înrudite, ce a evoluat în paralel cu noi, a fost dat de un istoric polonez pe nume Stavros sau Stanislav parcă, Huchter sau Huchette. Nu mai rețin exact numele. El a lansat ipoteza existenței la sud-vest de Anglia a unui conglomerat de insule scufundate și le-a numit Alteria-Abyssina. Se pare că găsisse indicații într-o carte veche despre o bibliotecă abandonată pe undeva prin antica Cappadocia sau Anatolia. Pe undeva în Turcia.

— Despre ce mașinărie vorbești? întrebă Ron privind siajul lăsat de feribot pe luciul vălurit al mării.

— Ancestorii, acești frați ce și-au croit drum prin jungla timpurilor cu aceeași bătă și cuțit de silex ca și noi, înainte să plece în spațiu au lăsat instrumente ce funcționează pe principiul Rezonanței. Poate pentru că și-au îngropat morții sub pietre funerare ca și noi, luminându-și cavernele umede cu torțe de rășină pentru a se adăposti de prădători, au considerat că ne pot fi de ajutor și în lipsă.

Transmițătoarele au funcționat zeci de mii de ani. Erau menite a fi mesagerul speranței, cizmele înaripate ale lui Hermes, adierea harului. Și iată ce s-a ales din noi! Se spune că singura teamă a Galilor era aceea că văzduhul ar putea cădea peste ei. Druizii au tresărit când asteroizii de gheață au spulberat marile orașe. Așa ceva nu era prezis în imnuri. Ce se întâmplase oare? Nu era nimeni treaz în palatul ceresc al zeilor să pedepsească neglijuirea comisă de mașinăriile controlate prin furtișag de niște scelerăți?

Din păcate zeii dormeau răpuși de agonia unei boli nefaste.

Plămădit din același lut, fratele său mai leneș (Homo sapiens sapiens), evoluat de la rangul de brută dornică de jamboane afumate la cel de aspirant cunoscător al tainelor ambroziei stelare, a trecut prin șiretlicuri de poarta ferecată a Edenului și s-a instaurat pe tronul lângă care era sceptrul unei științe neștiute. Cei ce odată dansau ritmic în ceremonii agitând spadele de tip rapieră și lăncile, ațâțați de marea preoteasă ce se ondula goală printre mistreți și tauri și-au schimbat fieful în Anti-Terra și s-au numit „elevații supra-lunari”.

Ce se va întâmpla cu destinul bieților sărmani din lumea sub-lunară atât timp cât zeul doarme? Nici Salmo nu mai are putere și de soarta lor se va ocupa poate Regina din Saba sau Lilith-mama demonilor.

Melinda se opri din vorbit, privind-o curioasă pe femeia ce tocmai ieșise pe punte. Ron nu îi observase aspectul neobișnuit deoarece în cabină aceasta era acoperită de o glugă enormă, confecționată dintr-o textură similară pânzei de sac, dar cu firele mult mai groase.

Femeia păși pe punte târând un pachet greu. Avea părul pietrificat de pastă de calcar ca și Melinda și pielea bustului avea aceeași culoare făinoasă datorită unei cruste amestecată cu cenușă, scorjită pe alocuri.

— Este o Rouvroy Mendicante fundamentalistă. Nu o contrazice orice și-ar spune! îi șopti alarmată Melinda.

— Bună și domoală să vă fie baterea inimii, frați oamenii! spuse călugărița. Mergeți la Londra?

Ron îi răspunse cu o privire ce simula bucuria unei revederi, deși era măcinat de dubii și presimțiri negre.

— Da, la Londra, răspunse sec Melinda.

— Mizeria nu ne va îndoi genunchii, răspunse Mendicanta. Nobilimea a fost stârpită de patronul nostru Rouvroy, el însuși un nobil ce s-a dezis de tentația de a mai suga vлага clasei muncitoare. După aproape două secole de triumf al tehnocrației

industriale, ce prin utilitarism dorea să aducă fericirea în casa muncitorimii, nu vom permite ca o nouă elită de lipitori să ne sugă sângele. Nu este așa? spuse mendicanta cu o privire fixă, indicând spre orizont unde un alt filament luminos trasese din nou itinerarul unui nou transfer energetic efectuat de Selenar Quod pe rutele meridianelor geo-magnetice.

— Asta așa este, răspuse Melinda privind fără țință traversele metalice ale punții feribotului.

— Cum scrie în angajamentul civil, numai în Transcendent albinele vor lupta contra trândavilor.

Mendicanta îi privi hieratică, apoi cu gesturi cucernice scotoci în desaga ce o căra după ea și scoase o icoană a cărei ramă era bătută în folie de argint cu ținte și decorată cu simboluri neo-creștine. Înfățișa un bărbat cu pantaloni albi, tunică violet și vestă roșie care, cu brațul ridicat, în fața unei adunări de opt proletari cu haine ponosite indica spre o albină uriașă prinsă într-un năvod, din pântecul căreia se revărsa o cascadă de monezi de aur. Cifra 153 era gravată cu caractere romane deasupra albinei.

Mendicanta efectua câțiva pași cu icoana într-o mână târându-și desaga cu cealaltă și se apropie la câțiva centimetri de fața lui Ron, cu o expresie transpusă.

— Enfantin și-ar fi dat viața pentru conceptul de renovare urbană și progres. Ceea ce nu-i stă în fire unui trândav hulpav care de la pupitrele de comandă selenare scuipă napalm și gheață asupra trudei seculare ale muncitorimii. Nu este așa străine? spuse mendicanta privindu-l fix pe Ron.

Buzele i se mișcau fremătând ca și cum ar fi fost pradă unui atac vascular cerebral. Ochii deveniseră două fante ce iradiau un fanatism delirant.

Ron o privea fără expresie încercând să o înțeleagă. Unul din soldați, ce probabil observase scena din cabină, bătu în geam și o întrebă din ochi pe Melinda dacă totul era în regulă. Aceasta îi răspuse afirmativ printr-un semn.

— Da, rosti Ron, așa este. Cum spui tu.

Mendicanta depuse icoana la loc în desagă, apoi de sub mantaua maronie de doc gudronat scoase un scanner.

— Și atunci cum se face că un parazit a elevaților a coborât între noi?

Ecranul scannerului pâlpâi cu o lucire fosforescentă evidențiind niște filamente argintii de-a lungul scheletului lui Ron.

„Este Alesul!”, gândi brusc Melinda privind scena ca într-o reverie.

Își aminti spusele Marelui Maestru: „Mesagerul va apărea în fața insulei, lângă parapetul ridicat ca stavilă contra tiraniei, când numărul 1224 al orașului cosmic ce este imaginea zeului - de 8 ori 153 - va fi rostit.”

— Ai oase cu textură de aliaj, ceva ce numai „elevații” posedă. Ce cauți aici? îl întrebă mendicanta cu un ton grav și apoi cu un gest rapid îi arătă lui Melinda și apoi lui Ron detonatorul din cealaltă mână.

— Am cel puțin 10 kilograme de explozibil în desagă. Doar falansterul Morizofilor vă mai poate decide soarta și vă voi preda pe amândoi la Londra, la judecată... spuse femeia, dar nu apucă să își termine fraza.

Glonțul tras de Melinda îi foră tâmpla dreaptă și ieși prin orbita ochiului stâng împrôscând hainele și fața lui Ron cu sânge. Mendicanta căzu ca un sac de cartofi și corpul deja mort se lovi sec de parapet. Detonatorul îl avea încă între degete când capul său însângerat lovi podeaua de metal cu striaii, și Melinda i-l smulse furioasă din mână.

Când soldații ieșiră din cabină cu armele ațintite asupra lor, Melinda strigă:

— Fac parte din Excelsior și îl duc pe Mesager la Londra. Aici sunt însemnele mele.

Le arată un pandantiv aurit pe care erau inscripționate simboluri și gravate două spade și o coroană.

— Femeia aceasta era un spion, o teroristă. Priviți! strigă și le arată explozibilul și detonatorul. Soldații își pleacă capetele în fața pandantivului și îl privesc cu venerație pe Ron.

Unul dintre ei se rezează în cabină și îl zvârlește pe punte și pe celălalt civil, pregătindu-l pentru o execuție sumară. Cu pistolul la tâmplă, omul începe să urle:

— Nu am nici o legătură cu cerșetoarea asta, spuse îngrozit când îi arătară explozibilul și icoanele.

Avea un chip terorizat cu pomeți pronunțați, sub care depreziunile obrazului trădau un caracter ascetic. Pernuțele din colțul buzelor și din bărbie și cei doi ochi luminoși ce sclipeau des, denotau un caracter sociabil și pacific. Soldații îl percheziționară dar nu găsiră nimic incriminator. Documentele indicau că e un comis-voiajor.

— Ce cauți la Londra?

— Mă întorc după ce am efectuat o tranzacție pe contul Chieftain Petrol. Uite documentele!

Din acestea reieșea că bărbatul efectuase o tranzacție cu triburile din Nord și se întorcea la oficiul firmei mandante.

Melinda le făcu semn să îl lase în pace. Părea inofensiv.

Ron reuși să se spele de sânge în toaleta feribotului, ce era atât de înghesuită, încât ușa aproape atinge peretele opus.

Se privi în oglindă. Simțea încă cum îi bate inima aritmic.

„Puteam să mor. Și poate nici Morkeba n-ar fi reușit să mă resusciteze. Totul este pe dos aici, chiar și moartea poate fi reală. Și totuși dacă tot teatrul ăsta este adevărul?”, îi dădu din nou târcoale un gând sfredelitor. Se clădi din nou pe față cu apă rece și privi prin hublou cele două fortărețe din largul mării, a căror umbră încălecau razant valurile spumegânde. De abia se mai vedeau ca două castele plutitoare distorsionate de luciul mării, ori ca două trupuri de sirene dintr-un miraj al însetatului.

Decise să discute foarte serios cu Melinda. Faptul că niște replicanți de muzeu nu aveau în oase aliaj de carbon titanice nu

însemna că el nu era normal. Și totuși, dacă lumea asta era reală atunci... atunci ce? Atunci el...

Simțea că înnebunește. Deschise ușa lavaboului iritat și se îndreptă spre sala de mese. Melinda îl aștepta așezată pe un scaun șubred, exalând fumul azuriu al țigării în rotocoale voluptoase. Chelnerul adusese deja gustarea pe un platou și o sticlă de șampanie.

Ron luă loc pe un taburet. Prin hubloul aburit văzu cum soldații se opintiră să arunce cadavrul mendicantei peste tribord.

— Melinda! Ce înseamnă...

— Taci, te rog! îi curmă aceasta fraza, fără să îl privească.

Avea privirea ațintită spre ceva indefinit dincolo de hublou, ceva încurcat în turbioane acvatice, spumă de creastă, alge cu formă de val diafan ce ascundea neștiutul în străfunduri. Ceva ce numai ea vedea.

— Am înțeles în sfârșit cine ești. Și deși tu încă nu o știi, pot să te ajut.

Părea pacificată cu ea însăși, ca într-o stranie metamorfoză inexplicabilă.

— Excelsior? Eu ți-am spus că nu sunt ceea ce tu așteptai.

— Dacă soldații ar fi văzut măcar o clipă imaginea de pe ecranul scannerului te-ar fi ucis pe loc. Numai Elevații au textură de aliaj în oase și soldații nu ar fi crezut versiunea ta cu planul paralel sau ce-o fi.

— Dar tu o crezi?

— Eu da. Excelsior e un termen din jargonul jucătorilor de șah, ce desemnează strategia mișcării pionilor în jurul reginei. Cu siguranță nu știi că familia regală se adăpostește într-un buncăr.

— Nu, nu știam.

— Cam cu 20 de ani în urmă, a izbucnit o josnică mișcare de camarilă regală ce s-a finalizat cu abdicarea. Apoi în anarhia generală ce a urmat republicii embrionare post-monarhiste, puterea a fost preluată de o juntă militară printr-un puci soldat cu asasinarea președintelui interimar. Rezultatul îl poți vedea și tu.

Războaie civile, destrămare, pierderea identității naționale. Noi, cei din Zona Liberă, credem că prin familia regală am putea obține reunificarea. Unitatea ne-ar putea ajuta să luptăm contra trupelor Selenar Quod. Orice bun soldat din sud-est se supune necondiționat în fața însemnelor Excelsior căci sunt majoritatea pro-monarhiști. Cât despre Mesager, eu cred că tu trebuia să ajungi chiar aici, nicidecum în altă parte. Nu ai eșuat. Tu ești chiar Mesagerul.

Ron, ce își tot frământa mâinile cu nervozitate, i se adresă brusc:

—Melinda, odată ajunși la Londra o să pot din nou folosi comunicațiile cu centrala mea operativă. Astfel am să înțeleg ce s-a întâmplat. Acum vreau să aflu un singur lucru: a existat sau nu o operațiune militară la solstițiu, numită Dry Moonshine, îndreptată contra bazelor Selenar Quod?

Melinda întoarse capul și îl privi animată :

— Dry Moonshine? Debarcare pe Lună? Niciodată.

Ron înghiți în sec și lăsă privirea în jos crispându-și buzele. O venă de pe gât îi pulsa evident, trădându-i oboseala.

— De ce întrebi?

— Se pare că versiunea mea de istorie e total diferită de a ta.

Privi spre tavanul capitonat cu stofă stacojie, apoi spuse:

— Poți să îmi povestești mai multe despre Anti-Terra și Ancestori? Cred că am serioase lacune. Până la urmă acel Neils Amudsen, liderul falangei iluminante, a câștigat războiul civil?

O umbră transversală înaintă cu rapiditate pe pasarelele feribotului și se insinuă sinistru printre scaunele și mesele cantinei până îi cuprinse în tristețea cromatică a norilor vineții de furtună ce ocultaseră soarele timid. Carnația lăptoasă a Melindei căpătă anonimatul clarobscurului și chipul său pierdu acea volumetrie sculpturală, augmentată de lumina matinală.

Cineva aprinsese neoanele și tenul îi dobândise nuanțe de mov. Buzele i se dezlipiră anevoie; încă părea pradă unei reverii. Spuse:

— Amudsen a ieșit învingător în Primul Război Civil și *cyborg*-ii de tip militar nu au mai fost utilizați ca armă de represiune în masă. Dar apoi au mai fost alte două războaie civile și alte conflicte absurde între state, ce au slăbit puterea coaliției contra acelor ce au folosit resursele ancestorilor în mod ilegal.

Se anunța furtuna. O hulă inopinată începuse deja să legene feribotul. Cerul fumuriu se despica în unghiuri abrupte sub forța fulgerelor. Tunetele erau lungi, ca un preludiv sonor al unui escadron de care de război. O ploaie cu rafale furioase biciuia deja hublourile. Melinda îl privi și retina ochilor îi sclipi sub influxul unui fulger îndepărtat.

— Te ascult, spuse Ron.

— Ceea ce știm se bazează în principal pe dezvăluirea dezerterului din Selenar Quod și pe descoperirile făcute după ce s-au găsit siturile străvechi ale Alterienilor. Aceștia au un avans evolutiv de cel puțin 50 de mii de ani înaintea omului Cro-Magnon, ce ar fi strămoșul nostru direct.

Studiile genetice au demonstrat totuși că au existat încrucișări cu Neanderthalienii, Denisovanii și Alterienii. Cam cu 40.000 înaintea erei noastre, a avut loc o inversare a polilor magnetici a planetei. Nici acum savanții nu reușesc să explice cauzele acestui fenomen și cu siguranță se va mai întâmpla de nenumărate ori. Această inversare a polilor le-a fost fatală alterienilor cât și celorlalți umanoizi, nu doar datorită lipsei scutului magnetic slăbit în urma polarității inversate.

Se știe că stratul protector magnetic, ce ne apără de radiații și furtuni solare, are nevoie de sute de ani pentru a se reface după o inversare. De fapt schimbarea polarității coincide cu dispariția mamiferelor uriașe cât și a triburilor neanderthaliene. Este totodată epoca când apar primele picturi rupestre. Din cauza radiațiilor probabil, omul Cro-Magnon se adăpostea mai mult în caverne. Acest eveniment nefast ce a mutat polaritatea pozitivă la Polul Sud și invers, nu i-a afectat pe alterieni doar prin mutații genetice cauzate de radiații, ci le-a distrus în mod fatal și

principala sursă de energie, deoarece ei utilizau fluxurile geo-magnetice pentru mașinăriile lor.

Foloseau agregatul natural de opt mii de kilometri cât măsoară nucleul fluid alcătuit din metale grele și mantaua de silicați și oxizi a planetei. Prin rotire aceste elemente creează un câmp magnetic. Orice corp solid înconjurat uniform de un câmp suficient de puternic pentru a învinge forța gravitației, ar putea să leviteze. Acesta este secretul, piatra unghiulară a tehnologiei Ancestorilor: geo-magnetismul.

Așa cum noi - mamifere denaturate, anomalii ale regnului animal - am devenit mai inteligenți din cauza expunerii la radiațiile solare și am inventat, după zeci de mii de ani, marele Hadron pentru a accelera particule atomice, Ancestorii au descifrat tainele fizicii cuantice și au ajuns să stăpânească mecanismul teleportării. Ei au fost supraviețuitorii inversării anterioare a polilor magnetici ce a survenit 700.000 de ani în urmă, când Homo Habilis a evoluat spre Homo Sapiens.

De ce istoria se repetă cu același tragism monoton?

Iată maimuța ce deprinde actul de a ucide, folosind prima piatră, apoi bățul ascuțit, apoi vârful de silex, până descoperă olăritul și împletirea de coșnițe pentru a depozita prada ce urmează să îi fiarbă în oală. Dar planeta ce i-a dat viață, lasă subit vietatea cu degete opozabile fără protecția magnetică providențială a titirezului ce i se învârte sub tălpi. Razele ucigașe ale astrului căruia îi datorează de fapt existența (căci pământul e un bulgăre solar nestins), iradiază fosta maimuță, acum erectă și cu randamentul la cules a degetelor, optimizat.

Iată cum, un accident planetar devine cauza conștiinței de sine. Lăsat fără voalul diafan protectiv al planetei mamă, mamiferul copacilor ce rumega frunze devine deodată reflexiv și creierul său lezionat de raze solare capătă puterea prometeică de a reflecta universul. Maimuța devenită om - de a cărui forță distructivă tremură până și viermii și animalele - dispunând de un intelect, devine stăpânul discreționar al infinitului.

Își poate distruge chiar antica mamă-Terra, poate recrea prin descătușarea forțelor atomice chiar un nou tată-Soare. Se pregătește chiar pentru o expansiune spre alte sisteme solare, pentru a extermina alte specii, poate.

Să numim aceasta: evoluție sau accident? Eu aș numi-o instinctul parental al autodistrugerii.

Soarele se va stinge, este un astru sinucigaș ce-și arde seva vitală. Prin această expunere de scurtă durată a unor biete creiere la emanațiile sale fascinante pare că nu ar vrea decât să își transpună tragedia propriei sale limitări cosmice în destinele unor creaturi pe care el însuși le-a zămislit. Unica speranță a umanității este Calea Lactee și stelele albe căci Soarele, acest tiran ce zămislește monștrii, a prins și el ființă dintr-un pântec cosmic.

Evoluționismul? Dezvoltarea organelor și a forțelor de acțiune? Doar funcția creează organul? Dar ce funcție ne-ar fi caracteristică? Crima?

Privește doar în ce lume trăim! Un scelerat adept al artelor marțiale, nostalgic al timpurilor când își secera adversarii pe *tatami* în niște mizeri săli de *aikido* din Beijing, devenit CEO al Era9Kos și subsecvent cel mai bogat om din lume, prin tertipuri de *yuppie* parvenit lansat în lumea Finanțelor, pune gheara pe zăcămintele de Vridirium și lansează prima navetă spre Anti-Terra. Infrastructura încă activă a inteligenței neuronale ce gestionează stația orbitală și o tehnologie infinit superioară celei actuale obținută prin retro-inginerie, îi permit să extermină o treime din umanitate și să distrugă centrele vitale ale culturii și civilizației.

Privește-i fața! Să fie asta particularitatea umanității?

Melinda îi aruncă pe masă o fotografie în care un bărbat la vârsta a treia schița un zâmbet atotștiutor. Avea obrajii un pic căzuți între maxilă și mandibulă, mușchii buccinatori îi atârnavu un pic ca niște bucăți de fidea fiartă prea mult. Avea în ochi o sclipire de oțel, în care o viclenie de vulpe se amesteca cu decizia imbecilă de înaintare a unui taur comunal.

— A fost agent KPD. Surse din contrainformații spun că are în spate loja Dragonului Verde și că este succesorul direct al Omului cu mănuși de chihlimbar. Strămoșii săi au ucis, au furat, au mințit, au folosit tertipuri mizere pentru a ajunge pe taburetul puterii și după ce și-au riscat viața comițând asasinat politice și trădări la nivel înalt, au reușit să ajungă în poziția de grație în care poporul arunca cu flori în ei, acoperindu-i cu ovații. Acesta a fost visul acestui om și a ajuns să îl vadă din plin, cu ochii lui de viezure. Și-a bătut joc de blocul euroatlantic. El, un nenorocit de negustor parvenit. Roboții ce pot vedea în viitor prin algoritmi predictivi au spus că doar un Mesager ne va salva. Tu ești acela!

Melinda îl privi ca într-o reverie.

— Prin tine, (cum spun roboții, pentru care viitorul e deja prezent și istoria doar un predeterminism cu dublu sens de parcurgere) vom reuși să îl învingem pe Benun Rintup. Așa mi-a prezis Monroy, fondator al Arcanei Claviculare, ca de la maestru la discipol.

Ron ascultase diatriba Melindei, puțin amuzat de licențele sale poetice dar și extrem de curios pentru a culege adevărul din acea liturgie confuză.

—Deci Ancestorii, oamenii alterieni, nu ne-au ghidat din umbră sub numele de Zei?

Feribotul începuse să se legene alarmant și o lampă agățată de tavan, ce avea forma unui obiect de cult, asemănător cu un chivot prin a cărui geamuri miniaturale luminau niște sfeșnice de sacristie, începu să se legene haotic. Rafale de ploaie înghețată izbeau turbate în geamul hublourilor și valurile negre își arătau furioase spinarea curbată. În lumina sărăcăcioasă a neoanelor și lămpilor oscilante, figura Melindei captura umbre ce-i modelau fizionomia în tonuri acvamarine.

Îl privi. Ochii săi sobri erau profunzi ca abisul oceanului.

— Cum ar fi putut să o facă, dacă rasa lor a fost decimată de radiații și infrastructura lor energetică distrusă de inversarea polilor magnetici?

— Și atunci Atlantida? Popoarele mării ce au civilizat America de Sud, Egiptul și Asia?

— În cele câteva mii de ani ce au urmat catastrofei magnetice până la începutul ultimei ere glaciare, se poate vorbi doar de tentativele supraviețuitorilor și a urmașilor lor de a redobândi ceea ce pierduseră. Urmașii alterienilor au construit Anti-Terra și Hestia într-o tentativă disperată de a scăpa vicisitudinilor climaterice. Au intrat în acele sarcofage criogenice pentru a se întoarce în timpuri mai adecvate pentru metabolismul lor.

Oamenii Cro-Magnon au evoluat ghidați de roboții și agregatele psihotronice invizibile lăsate de o civilizație apusă. A existat într-adevăr un epicentru civilizator al unui popor de navigatori în Atlantic, dar alunecările scoarței terestre au nimicit acele insule, între 15.000 și 10.000 înaintea erei noastre. Dinamica scoarței terestre a afundat insulele din actualul Golf Hudson, pe cele din Bimini cât și pe cele de la nord și vest de Britania. O mare parte din Antarctida actuală este compusă dintr-o insulă uriașă, ce a alunecat spre Sud datorită dinamicii crustei terestre în intervalul dintre 15.000 și 10.000 înaintea erei noastre.

Astfel se explică existența unei imense banchize de gheață în oceanul Indian ce practic a fost împinsă de această masă terestră ce se afla în derivă pe o placă tectonică în mișcare. Transformările crustei s-au stabilizat în jurul anului 10.000 înaintea erei noastre.

Iezuitul Athanasius Kircher, ce a publicat în 1665 opera *Mundus Subterranus* face publică o hartă furată din Egipt de trupele romane, din care reiese că existase o insulă enormă în anul 12.000 înaintea erei noastre, înainte de a aluneca spre pol, în linie cu Tierra del Fuego. Așa cum o desenează Kircher ar fi fost lungă cât distanța de la strâmtoarea Magellan până la capul Horn. Probabil relatări istorice denaturate despre acest teritoriu dispărut au ajuns până la Platon, care cu un exces de fantezie personală idealizantă l-a descris în dialogurile sale. Ulterior, filosoful Aristotel,

sceptic și cu ironie sarcastică scrie că Platon a inventat Atlantida într-o zi și a distrus-o într-o noapte.

Melinda se opri din vorbit și privind îngrijorată spre țărnam prin hublouri, se ridică agilă și ieși din cabină pentru a vorbi cu soldații. Apoi se întoarse udă leocă.

— Au spus că marea în pofida hulei accentuate, este încă navigabilă. După ce alimentează în port, continuăm drumul spre Londra.

— Perfect, răspuse Ron. Avea multe să o întrebe pe Melinda și era pe punctul să o facă dar apoi se opri poticnindu-se în mărăcinii aceluiași gând sfredelitor.

„Și dacă ceea ce trăiesc acum este realitate? Ce sens mai au detaliile? În cazul acesta eu ce aș fi? O copie? O anomalie? Sau poate am murit deja pe U-bot într-o coliziune cu un asteroid și ceea ce văd sunt doar halucinațiile din lumea de dincolo...”, își spuse în sine sa.

De fapt totul s-ar fi putut rezolva foarte simplu cu o unică întrebare.

— Melinda! Tu știi ceva despre BlackboxMorkeba?

Femeia îi întoarse chipul din semi-profil și își scutură lațele de păr decolorat, surprinsă.

— Cum? Știi și asta? Bineînțeles! Morkeba este un proiect al „elevațiilor” ce urmărește imortalitatea. Iar BlackBox este angrenajul. Din câte s-a difuzat pentru public prin mass-media, în special din relatările dezertorului, ei lucrează intens la așa ceva.

De fapt este ceea ce facem și noi prin proiectul Transcend. Este ca o cursă a înarmării. Când ne vom transmuta din nou în clone va fi ca și cum am fi călătorit în timp. Aceea dintre tabere care va perfecționa mai întâi tehnologia, aceea va învinge.

Ron simți cum i se surpă pământul sub picioare.

„Elevații au învins!”, gândi îngrozit.

Își sprijini coatele pe masă, în căutarea unui reazem și încercă apoi să dea impresia că și-a găsit ceva de făcut. Nu voia ca Melinda să îi vadă expresia ochilor.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea curioasă.

— Nu, tocmai mi-am amintit că am de făcut niște adnotări în jurnal, spuse și scoase un carnet din rucsac.

Apoi se retrase într-un colț la o masă, pentru a-și potoli bătaile haotice ale inimii.

„Dax a fost! Ticălosul naibii, m-a trimis în trecut dincolo de pragul Anului Zero. Probabil a mituit călăuzele Galvanik Devs, altfel nu se explică. Ceea ce este dincolo de Anul Zero este un tabu pentru orice Călător. Și din câte se pare lichelele au câștigat războiul”, își spuse.

Îi venea foarte greu să digere totul, adică acest mare tort al minciunii, ornat cu cireșe caramelizate pe care Pontifex Delta îl prezentase națiunii ca istorie oficială.

„Amudsen a câștigat războiul civil, Ancestorii au reapărut din neant pentru a ajuta umanitatea să-i învingă pe „elevați” bla, bla, bla... numai minciuni. Și eu? O colecție de nanoboți și oase din fibră de aliaj? Mă mai pot numi o ființă umană?”

Simțea că este pe cale să vomite. Privea înghețat prin hublouri norii ce păreau niște imenși baloți de bumbac, întinați de funingine.

Nu era într-un muzeu, fusese mințit.

Lumea aceasta era reală, acesta era trecutul. Voiajase în timp.

Și în realitate orice este plauzibil chiar și moartea. Mai ales moartea.

Îi venea greu să o accepte și repetă distinct în minte totul, de parcă până atunci ar fi luat în derâdere pericolul.

„Într-o lume replicată moartea se trăiește atât timp cât ești conectat cu glanda pineală la ochelarii ce-ți infuzează în organe percepții false. În realitate, în adevăr - ce este unul singur - moartea nu se trăiește, ci pur și simplu survine.”

Totul în jur căpătase deodată asperitatea specifică dată de situațiile limită.

Marea sălbatică, feribotul ce trepida, coasta amenințătoare înșesată de oameni în plină devoluție, reduși de foame și nevoi la instinctele primare. O privi pieziș pe Melinda.

Cum de ea trecuse cu vederea faptul că avea constituția unui „elevat” sau cel puțin arăta ca un derivat al acestora? Și toate aberațiile acelea mistice cu Mesagerul? Nu se mai putea încrede în nimeni, nu putea nici măcar să își folosească computerul.

Simțea că se sufocă și își șterse sudoarea rece de pe frunte cu mâneca aspră a cămășii.

Escala în Eastbourne dură câteva zeci de minute.

Ron înșfăcase o manta de ploaie agățată de un cârlig și-o aruncase stângaci peste țeastă și începuse să privească de pe o pasarelă metalică, navele ancorate de lângă cheiuri.

Simțea nevoia să stea cât mai departe de Melinda.

Nu luase încă decizia dacă să mai continue voiajul spre Washington. Nu de Tangentă avea nevoie (probabil computerul manipulat de Dax îl intoxica cu informații false) ci de jigodiile de călăuze Galvanik Devs. Numai aceștia l-ar fi putut scoate de aici și repurta acasă.

Vântul rece amestecat cu stropi îi flagela fața ca un bici cu șnururi înghețate. O șalupă se freca de lespezile de piatră ale docului cu un zgomot ascuțit și sacadat. Oameni cu mantale grele alergau pe chesoane, descărcând baloți dintr-o navă sub pavilion francez, andocată la câteva sute de metri. Un fulger lovi foarte aproape de o conductă de gaz de pe estacada ce trecea pe deasupra șantierului de întreținere și reparații. Deși era amiază, de abia puteai vedea din cauza ploii dese și a ceții.

Reintră în cabină puțin mai învigorat de aerul proaspăt. Melinda îl privi cercetător și Ron schiță un surâs nonșalant, apoi se așează într-un șezlong.

Feribotul porni din nou poticnit. Navigă cu spatele, apoi efectua anevoie o manevră circulară.

Legănat de tangaj, Ron adormi apoi deschise iar ochii. Imaginația probabil, îi zămislise în acel stat de semi-veghe o figură eterică ce îi spunea:

„Eu nu sunt cel care este, ci cel care va fi. Tot ceea ce este accesibil rațiunii umane poate fi realizat, cum universul însăși se manifestă progresiv prin minerale, vegetale și animale în istoria evoluției. Dacă pentru regnul animal nu putem folosi cuvântul istorie, pentru om în schimb acesta are un sens. Istoria este manifestarea potențialului infinit a ceea ce poate fi gândit. Spiritul, prin istorie, cunoaște progresul. De ce atunci ți se pare nefirească trecerea de la regnul animal la regnul celor din silicon? Era ceva necesar, tu ești expresia progresului prin compozitul armonios al celulelor organice și al cipurilor de silicon. Ce mai contează că nu mai ești om atât timp cât gândești? De ce mă trădezi? Tu nu poți trăi în afara istoriei pentru că aparții istoriei și ea va avea un sens prin tine. Ron de ce mă trădezi? De ce ai trecut pragul Zero? Crezi ca îmi scapi?”

Se trezi din vis tresărind puternic. Își prinse capul în palme și își freca obraji pentru a se trezi.

„Morkeba! Reușește să transmită și dincolo de bariera anului Zero, Dumnezeu! Asta înseamnă că ei știu unde sunt. Și totuși BTMS, știind că am trecut de anul Zero, nu ar fi dat indicații ci avertismente. Ce dracu' se întâmplă? Cine mă împinge spre această Sara Lodge? Cine a trimis mesajul cu adresa sa din Londra?”

Se ridică în capul oaselor de pe bancheta de lemn pe care era așezat. Melinda părăsise cabina cât timp ațipise. Erau în larg și norii încă presau orizontul ca o adunătură de câlți de vată cenușie. Feribotul trepida despiciând valurile.

Făcu câțiva pași prin cabină și se rezemă de un hublou privind coasta. Din această perspectivă, lumea părea o linie curbată ce traversase istoria până în epoca uterelor de sticlă de închiriat, epoca sa. Timpuri abil măsluite de o oligarhie de mumii stafidite.

Trebuia să decidă. Aici și acum. Planul de a se reîntoarce la modulul ce-l adusese în această epocă și de a-i soma pe Galvanik Devs să-l extragă din istorie părea cel mai rațional.

Dar era doar gândirea unei cutii de tinichea.

„Elevații”, ce au plutit deasupra timpului prin mașinăriile de limfă ale Morkebei au infuzat demența lor lucidă în cutiile de tinichea. În *cyborg*-i. A se reîntoarce la cei ce au eliminat urbanismul labirintului carnal în favoarea unei termite uriașe ce plutește undeva în spațiu, suprapopulată cu replicanți îndesați ca într-un fagure de metal, ar fi fost doar un act de lașitate.

Componenta sa umană se revolta. El, un amestec de aliaje metalice și celule stem prelevate din exemplarele unei specii în evoluție în fața căreia simțea compasiune, avea impulsul să se sustragă unui destin scris într-un limbaj binar în uzina de creiere artificiale a Morkebei.

„Mă revolt, deci gândesc, deci exist.”

În fața hubloului își amintea cum progeniturile Donatoarelor Ksatslava erau preluate din fașă, crescute și educate de funcționari ai statului. Pentru a fi înrolați ulterior, în majoritate, în trupele trimise spre galaxia Cerbex.

Donatorii săi făceau parte din Jaynon Nomenklatur și serviciul militar nu era obligatoriu pentru această castă.

Privi spre cer. Oare câți din cei ce plecau spre Cerbex aveau cu adevărat facultatea liberului arbitru? Progeniturile din *vitro* puteau fi considerate un act de procreație?

Extrase un caiet din raniță. Se așeză la o masă și începu să traseze cu un creion linii rapide, lăsându-și degetele libere de parcă ar fi fost ghidate de forțe telurice. Apoi confruntă desenul cu o fotografie dintr-un album ilustrat. Era modul său de a verifica dacă avea acces la Neuro Grid direct, fără a folosi rețeaua neuronală.

Apoi efectua un alt desen și când îl văzu schiță o grimasă involuntară și clătină din cap șoptind: „mereu ai avut dreptate Dazen și voi face ceea ce spui.”

Un alt plan prindea rădăcini în mintea sa debusolată. Era planul celui ce caută providența când sorții par a-i nega existența. Era planul naufragiatului ce agățat de o bârnă știe că va ajunge la o lagună paradisiacă pentru că a intuit mișcarea curenților marini.

Planul era să continue să o caute pe Sara Lodge la Londra. Dazen îi confirmase că Dax nu uneltise contra sa și că acea pistă era corectă.

ENFI era localizat aici pe Pământ și nu pe acel presupus satelit al unei stele pitice.

Melinda intră îmbufnată în cabină după ceva timp. Era udă până la piele și văzând că Ron nu îi vorbește se refugie într-un colț, lângă un calorifer. Până la Dover hula continuase să scuture feribotul și amândoi rămăseseră cufundați în gândurile zămislite de lumina putredă a abisului.

Când feribotul amară din nou, Ron ieși pe pasarelă să ia aer și să privească manevrele. Se lăsase deja amurgul iar felinarele sclipeau timid în clarobscur, încurajate doar de refracția jucăușă a pânzei de apă. Luna se ivise maiestuos de diafană printr-un ochi al pâclei dese ce era amestecată cu fuioarele răzlețe ale fumului de păcură.

Acolo sus cineva încercase să se realizeze prin distrugere și perpetuase în veacuri lirismul unui gol întunecat. Dacă el era om, era urmașul lor?

Mai avea vreo importanță?

Strălucirea aceea a Lunii ce părea că ascunde splendori enigmatice i se părea acum mai vicleană decât surâsul unei prostituate de tavernă.

La baza unui promontoriu de piatră, printre valurile ce se izbeau furios de chei, zări un schelet prins în niște fiare ruginite. Avea craniul lustruit de valuri, ploi și briză. Parcă îl privea cu acele găvane goale, rânjind sardonice. Își desprinsese mâinile înclăștate de pe balustrada ce era acoperită de o pojghiță de brumă și întoarse privirea.

Trebuia cu orice preț să afle cine era el cu adevărat, înainte ca Morkeba să dispună din nou de procesele sale neuronale. Trebuia să afle dacă a fost conceput în vintre sau în *vitro*.

„Ești om sau mașină?”, îi sfredeli conștiința același gând hărțuitor.

Soldații începură să vocifereze pe punte. Rezervoarele erau pline. Feribotul izbise pontonul, scurt și sacadat, de câteva ori și începuse să aluneca pe apă. Cum ploaia se oprise, decisă să rămână pe punte privind siajul lăsat de navă. Pradă gândurilor nici nu observase cum trecuse timpul, scrutând întunericul fără de margini a canalului, ce undeva se împerechea cu bezna Atlanticului.

Apoi din tăcerea orăbă, apără primul sunet de sirenă ca un vaiet prelung ce trecea vătuit prin straturile de ceață odată cu luminițele clipocind pe catarge. Se apropiau de Southend-on-Sea. Ceața se rărise și Luna ilumina anemic printre norii livizi, ce păreau niște membre tumefiate, cimitirul maritim a ceea ce fusese odată poate cel mai mare port de pe mapamond.

— *Temesis* pentru latini, *Tamesa* pentru celții bretonici, era un cuvânt ce o desemna pe „Cea Întunecată”, spuse Melinda, ce ieșise din cabină și i se alăturase.

Zeci de epave înclinate cu carcasele găurite de explozii și întemperii, cu armături ruginite ce păreau niște schelete de mastodonti din pleistocen, zăceau abandonate pe cheiurile pavate cu rocă arsă de napalm. Un cimitir a cărui cruci erau catargele retezate. Pe măsură ce navigau pe lângă pontoane și structuri improvizate pe piloni uriași, Luna ilumina cadavrele în descompunere din zloată, ce păreau doar niște contorsionate și hidoase statui de alabastru.

Ron păli. Acele resturi purulente macerate de apa sălcie și mirosul leșurilor putrede îl făcu să își simtă greața până în măduva oaselor.

— Întunecimea Sa nu se dezmințe, îi răspunse și o privi solicitând o explicație.

Melinda ce contemplase inertă acel peisaj nocturn cu o expresie împietrită, număra cu ochii corpurile apoi spuse:

— Zilele trecute un trib din Nord, așa numiții Neo-Prasutas, au atacat atât zona portuară cât și aeroportul. Și noi în perimetrul administrat de Zona Liberă am avut pierderi grele.

Indică cu un gest de braț impozant, pilaștrii enormi de beton de care fuseseră ancorate cândva panouri grele de metal blindat.

— Tot ceea ce vezi este efortul de un centenar al Londrei de a se apăra de bombardamente, asteroizi de gheață și napalm. Când panourile funcționau, Londra se închidea că într-o găoace de oțel ce ecluza torpile și rachete. Dar apoi când au atacat centralele electrice și nucleare, rețeaua energetică a căzut și totul a devenit o ruină. Încă mai putem face câteva nave să plutească și ceva avioane să decoleze, dar suntem fără apărare în fața lor, spuse și indică cu degetul la zecile de sateliți de pe orbită ce sclipeau ca niște flăcărui prevestitoare de urgie.

— Dacă lunile de gheață vor cădea, va fi sfârșitul.

Zgomotul de turbine ale unor vase din apropiere îi aminti lui Ron de decizia luată.

— Când vom ajunge la City Airport te rog să te tocmești pentru o barcă cu motor sau o amfibie. Plătesc oricât. Trebuie să ajungem cu orice preț pe Baker Street.

Melinda privea printre structurile megalitice aflate în paragină, mărturie a dârzeniei și spiritului combativ al londonezilor. Pasarele șerpuitoare de fier rupte în două, ecluze îndoite și stăvilare de diguri dărâmate, piloni enormi ce susținuseră ca pavază panouri de metal blindat de mărimea unui stadion - ce căzuseră peste case reducând cartiere și conace în ruină - erau mărturia neputinței tehnologiei în fața puterilor naturii dezlănțuite.

Melinda îl privea curioasă. De când realizase că ea nu este o replicantă, Ron o privea cu alți ochi. Observase senzualitatea sa translucidă împărăsiată printre gesturi uneori neașteptat de stângace. Notase și că unele din frazele sale naive îi înroșeau câteodată obraji, ca pe două balize ale timidității.

— Schimbare de plan? întrebă femeia.

— Washingtonul poate încă să mai aștepte. Vom lua zborul următor. Trebuie să verific ceva înainte.

— Atunci când o să ajungem la aeroport, o să vorbesc cu un administrator și o să închiriem o amfibie. Fluxul nu s-a ridicat încă și Baker Street este doar o mlaștină, ca de altfel pe oriunde în Londra. La flux, din Westminster se mai văd doar primul nivel și turnurile. Orice cauți este sub nisip. Avem nevoie de scule. Am să cer și niște aspersoare de nămol cu sfredel prin percuție și drenare prin vacuum.

— Perfect. Nu știu prea bine ce caut. Am doar o adresă și un nume.

Feribotul înainta strecurându-se printre malurile negricioase ale solului ce încorsetau estuarul Tamisei. De-a lungul anilor talazurile mării invazive transformaseră Isle of Grain într-un deșert cenușiu, traversat doar pe mijloc de o lungă fâșie verde pe care se vedeau în cloroscuroasă înserării pâlpâind fragil câteva luminițe. Pe Canvey Island marea înaintase imperial aducând cu sine pe zeci de metri tone de pietriș, nămol și deșeuri uleoase.

Printre pontoanele strâmbе, pilaștrii putreziți și epavele îngropate, se zăreau umbrele vechilor cartiere în ruină, în care, deconspirați de luminițele de lumânări din ochiurile de geamuri sparte, doar câțiva sinistrați mai aminteau de vechile splendori mirifice ale orașului.

Hornurile caselor vechi începuseră să scoată din nou fum sub semnul ursitei vitrege ca în secolul premergător dezastrului. Fuoioarele ieșite din șemineuri, o vreme uitate, se depărtau fantasmagoric pe aripile vântului aspru.

Când feribotul trecu pe lângă unghiul drept al digului de piatră ce proteja aleea de promenadă, acum acoperită de licheni, alge și scoici, Ron simți o senzație de familiaritate. Era ceva ca o nostalgie adusă de niște amintiri pierdute, răscolite în hruba memoriei de un însemn uitat.

„Cum a fost înghețata dragule?”, îl străfulgeră din nou acea falsă amintire a mamei ce-i cumpărase un cornet de la o tarabă. Soarele strălucea ireal în acea zi și totul era învelit într-un albastru ultramarin.

Dar el nu avusese o mamă. Nu era amintirea sa. Cum de avea aceste percepții?

Trecură pe lângă o scară de ciment ce lega plaja aridă de trotuarul de culoarea ocrului, culoare datorată mușchiului ce se uscase sub soare.

Un steag roșu ce flutura pe o clădire albă îi aduseră din nou în minte alte frânturi ale unei existențe uitate. Era el însuși cel ce alerga îndârjit contra brizei spre ponton?

Dar nu era posibil! Memoria îi juca din nou feste. Își spuse că poate Morkeba practica un fel de neuro-intoxicare cu scopuri subversive.

Scutură din cap și alungă acele percepții. Farurile feribotului luminau dunele ciocolatii întretăiate de canale și cratere ca acelea ale vulcanilor noroiși și odată ajuns în fața conturului iregular al pontonului Thames Estuary, ce era rupt în bucăți, pilotul efectua manevre largi de ocolire.

Feribotul amară în sfârșit la World London Gateway Port.

Melinda își strânse mâinile cu soldații, le dădu ceva indicații cu o alură marțială și apoi îi făcu semn că pot să debarce. Chiar când coborau scara spre cheiul al cărui dig era vopsit în verde, Ron avu viziunea unei femei cu lacrimi în ochi ce îi șoptea cu disperare:

„Grăbește-te! Nu mai avem timp!”

Se simți scuturat de un fior.

„Halucinații!” își spuse. „Morkeba probabil încearcă să preia din nou controlul neuro-motrice. Trebuie să am grijă!”

— *Celui ambițios îi promit mărirea, savantului îi dau panaceul, filozofului piatra unghiulară, hedonistului plăcerea fără de sfârșit iar soldatului tăcerea deșertului; așa au lăsat scris Danavas în veac, îi salutară lucrătorii portuari pe soldați.*

— Iar noi nu vom capitula, răspunseră aceștia râzând și frecându-și mâinile ca cei ce tocmai și-au făcut bine treaba.

Ron aruncă o ultimă privire în spate spre feribot, înainte de a se îndrepta spre halele aeroportului. Comis-voiajorul ce tocmai cobora pasarela etală o pereche de ochi scânteietori și apoi îi întoarse spatele. Era ceva în acea privire ce nu îi plăcu. Se putea citi în ea sfidare și ură. Erau ochii unui câine, care după ce a șelălăit sub amenințarea bâtei începe să mârâie odată scăpat din ogradă.

Împreună cu Melinda, ce arăta agenților de pază cu un gest scurt și autoritar talismanul său argintat cu însemnele Coroanei, parcurseră galerii și subsoluri luminate sărăcăcios de neoane și aplici sparte. Într-un final ajunseră la biroul intendentului ce se ocupa de vehiculele rechiziționate. Melinda îi făcu semn să îl aștepte pe coridor. Prin geam o vedea cum gesticulează sacadat expunându-și argumentele în fața acelu omuleț cu început de calviție.

Într-un final, după ceva minute ornate cu exclamații de surpriză și gesturi de neputință schițate din umeri, funcționarul scoase o foaie dintr-un dulăpior metalic aflat pe un rasteț și o puse să semneze. Apoi îi aruncă o pereche de chei dintr-un maldăr extras dintr-un sertar.

Melinda îi strânse mâna, mai arăta o dată spre Ron cu un gest aproape evlavios ce-l făcu pe intendent să scuture din cap aproape cucernic și apoi ieși cu o expresie de triumf întipărită pe față.

— Plătește 100.000 de *natrons* și vom avea amfibia și asper-soarele pentru 24 de ore.

Ron scoase un teanc din geantă și i-l înmâna. După ce plăti Melinda i se adresă surâzătoare:

—Mergem la garaje acum.

Străbăteau coridoarele. Pașii lor cadențați sunau sec prin galeriile pustii de culoarea obsidianului. Urcau gâfâind pe scările rulante cândva funcționale, acum doar fierărie fără viață.

„Mașini oprite, mașini defecte... când mă gândesc că și ea părea doar un angrenaj... și totuși dacă eu nu aș fi un replicant? Dacă aș fi progenitura unor „elevați”? Donatorii mei nu au fost carne de tun pentru Cerbex și aparțineau clasei Jaynon-Nomenclatur. Dacă sunt om? Aș putea fi om?”

Gândurile hărțuitoare nu îi dădeau pace.

Privea coapsele Melindei ce se încordau la fiecare treaptă depășită, erau lungi și suple. Erau din carne adevărată și nu din aliaj proteic. Cine ar fi fost atât de nebun să extermină o asemenea ființă? „Un homuncul?”, îl atacă din nou un gând depresiv.

Nu mai știa ce să creadă. Ce sens ar fi avut ca stăpânii Vridiriumului, acești magnați selenari și baroni ai galaxiei ce s-au dezis de nedemna colaborare cu pământeni să inventeze o istorie falsă pentru niște replicanți? Aceștia nu au conștiință, nu trebuie să îi minți. Este de ajuns să îi reprogramezi. Faptul că Pontifex Delta propaga minciuna, istoria măsluită și scamatoria ideologică însemna că avea de cine să se teamă. Și te poți teme doar de semenii tăi, nu de roboți.

Ieșiră din galerii. Era pe înnoptate, frunzele boschetelor de lângă ziduri erau abia atinse de rouă. Un iz de canalizare se făcea simțit din rigole.

O trambă de fum gros se vedea în zare peste conturul îndoliat al acoperișurilor golașe, cu solzii lor de ardezie smulși pe alocuri de uragane. Toate erau marcate prin semnul de funingine al napalmului.

— Neo-Prasutas, spuse Melinda arătând spre incendii. Încă pun focuri prin Londra. Trebuie să fim precauți.

Mai făcu câțiva pași privind cercetător în jur.

— Garajele sunt acolo, să mergem.

— Dar de ce atacă? întrebă Ron.

— Neo-Prasutas sunt niște triburi originare din Scoția ce s-au coalizat cu cele din Irlanda. După descoperirile din Dogger-Land și cele din Alteria-Abyssina s-a născut o nouă școală de gândire paleoantropologică. Ei cred că Ramses, primul faraon al Egiptului provenea din insulele din jurul Britaniei și astfel membrii triburilor lor ar fi legitimi succesori ai faraonilor. Justifică asta prin sarcofagele descoperite în dolmenele din Scoția. Atacă pentru că vor controlul asupra nodurilor rețelei geo-magnetice create de strămoșii lor faraonii. Se pare că popoarele migratoare din Caucaz și Orientul Mijlociu ce au colonizat Anglia și Irlanda în neolitic, au găsit urmele civilizației de dinainte de tsunami și astfel au intrat în posesia unei științe dispărute.

— Tsunami? Ce vrei să spui?

— Cam prin 6000 înaintea erei, noastre placa continentală a alunecat pe o lungime de 300 de km producând valuri de 20 metri înălțime. Au distrus coastele Angliei pe o întindere de până la 40 de kilometri în interior. Astfel au dispărut Dogger-Bank și Alteria-Abyssina. Supraviețuitorii au perpetuat în timp știința și înțelepciunea Ancestorilor. Rămășițele culturale ale acestei civilizații au fost preluate de popoarele din neolitic sosite din Orientul Mijlociu pe teritoriul actual al Britaniei. Elementele de bază ale acestei științe dispărute au fost transmise până la Ramses fondatorul dinastiei, care conform noii teorii paleoantropologice ar fi migrat din Scoția spre Egipt. Așa susțin Neo-Prasutas, că primul rege ce ar fi întemeiat spița faraonilor ar proveni din Insula-Flamă sau Insula Soarelui Apune. Ei mai spun și că cele 35.000 de papirusuri dispărute ale lui Toth ar cuprinde integral tezaurul științific și cultural al oamenilor alterieni.

Ron ce cugeta profund la cele spuse i se adresă :

— Nu înțeleg. Dacă inversarea polilor magnetici a distrus infrastructura energetică bazată pe geo-magnetism, de ce acești Neo-Prasutas o revendică?

— Cineva a inventat un mecanism de conversiune. De fapt toate istoriile ciudate despre Lay Lines, acele fabule cu zâne

diafane plutind deasupra lor, flăcărăuile albăstrui ce ar indica comori cât și obiectele zburătoare neidentificate întrevăzute, denotă anomaliile pe care rețeaua energetică planetară creată de alterieni încă le pot produce. Prima vânătoare de Ley Lines, adică de axe geo-magnetice, a început în 1922 când Alfred Watkins a făcut publică descoperirea lor. Clubul Old Straight Road a supraviețuit până astăzi. Noi înșine nu suntem altceva decât vânători de axe energetice.

Ron ascultase în tăcere privind pânza neagră de mătase a apei Tamisei în timp ce pășeau pe sub felinarele ce aruncau discrete pete galbene pe asfalt.

— Conversiunea polarității? Deci rețeaua geo-magnetică este încă funcțională?

— Poate fi. În anumite aspecte și pe segmente specifice. Uneori devine funcțională de la sine fără nici o intervenție. Dar ar trebui să gândești despre asta la trecut. În sensul că a fost funcțională pentru umanitate când s-a activat portalul în nodul de striții geo-magnetice de lângă Greenstead. Dar acum rețeaua este total stăpânită de Selenar Quod. Noi putem să o folosim doar prin piraterie, dacă avem noroc. Neo-Prasutas cred însă că noi încă avem controlul. De aceea ne atacă și trimit cohorte de asasini pe urmele noastre când ieșim din perimetru. Ei au jucat un rol crucial în mașinațiunile politice ce au dus la abdicarea regelui.

„Faraonii își vor pământul Britaniei înapoi”, scandează ei.

— Și cum s-a activat această rețea geo-magnetică în nodul din Greenstead?

— Au găsit codurile scrise pe artefacte, le-au pus cap la cap și le-au descifrat. O contribuție decisivă la acest puzzle a fost Palladium.

— Adică?

— Este statuia lui Palas, sora Atenei furată de greci din Troia, căruia i se pierduse urma. Se spune că după ce a stat o perioadă în templul Vestei din Roma a fost îngropată de Constantin cel Mare în Bizanț. După milenii, statuia a fost cumpărată de

un magnat din estul Europei, de la niște hoți. Nu știu cum se face că soarta pune mereu simbolul stabilității în mâinile celor deprinși cu furtișagul. Se pare că ce avem în comun cu zeii este apanajul cruzimii. Statuia este expresia resentimentului creat de un omor accidental.

*

Atena și-a ucis sora din culpă.
„Nu știam”, gândi Ron.

Se îndreptau spre garaj. Ajunseră acolo după ce săltară peste gropile pline cu apă ale trotuarului de beton crăpat. Melinda flutură actele și cheile în fața personalului de pază. Aceștia aveau cizme negre până la genunchi, pantaloni bufanți, veste anti-glonț burdușite cu grenade, puști de asalt cu laser, căști din aliaj în care ar fi ricoșat și o torpilă. Aveau de asemenea vizoare termice și o expresie întipărită pe față de anchetatori despotici. Pe față unuia dintre ei era tatuată o mască și pe frunte, cifra 7 barată.

Gărzile examinează actele și în final îi lăsară să treacă, continuând să-i privească suspicioși.

— Ce este cu tatuajul ăla? întrebă Ron.

— Când a început războiul civil, acum 100 de ani în urmă, populația se proteja de undele 7G printr-o mască. Fără aceste prime rebeliuni ce au născut crude represalii din partea guvernului, nu am putea vorbi de Zona Liberă. Nu ar exista. Aceste tulburări sociale incipiente reprezintă un eveniment istoric ce a dat naștere unui cult religios chemat „cultul imunilor”. Cei ce aveau masca nu puteau fi infestați cu undele Delphis. Soldatul face parte din acea sectă.

Ajunseră la amfibie. Era vopsită în roșu și părea un sofisticat jeep pe șenile dar avea o pernă de aer și turbine pentru propulsia pe apă cât și picioare telescopice ce o puteau ridica până la o înălțime de 3 metri. Deasupra capotei pe lângă un radar și un

lansator de torpile era dispus și un ciudat dispozitiv ce părea rotorul unui dinam gigantic.

— Asta este pentru axa geo-magnetică. Dacă apare sau descoperim vreuna vom levita într-un câmp magnetic.

Melinda deschise portiera din dreapta.

— Știu că vii dintr-o lume sofisticată dar cred că chestia asta e greu de pilotat. Am să conduc eu amfibia dacă n-ai nimic împotriva.

Ron lăsă barba în jos a încuviințare.

Amfibia porni silențios, emanând o trâmbă groasă de noxe de combustibil Diesel. Cei doi îi salutară pe paznici și accelerară încet acoperiți de zgomotul cadențat al șenilelor ce se frecau de asfalt. Aveau doar câteva minute de parcurs până la o dană special amenajată.

Melinda consultă harta de navigație cu gesturi precise. Trecură pe lângă câteva case pustii cu obloanele țintuite în cuie apoi pe lângă o cazarmă cu zidurile de cărămidă roșie, drapate în sârmă ghimpată încolăcită pe lângă desenele făcute pe ziduri cu pulverizatoare acrilice de graffiti.

O mână nesigură scrisese grăbit, cu vopseaua șiroind :

„Blasfemie! Dușmanii omului s-au suit pe tronul Olimpului. Suspina suflete sub jugul tău de silicon!”

Printre imobilele dărăpănate se vedeau pe malul celălalt al Tamisei flăcări ce ardeau cu o lucire sinistră de torță gigantică ce părea că atinge norii plumburii. În depărtare se auzeau sirenele echipajelor de pompieri.

Înaintau prin beznă și fum luminând cu farurile fațadele scoorjite. Navigatorul indică că erau pe aproape de dană.

Melinda opri în fața unei bariere și un ochi mecanic le scană documentele. Coborâră panta metalică și Melinda opri la un metru de fluviu pentru a face ultimele verificări și a activa perna de aer. Zgomotul șenilelor încetă când loviri cu botul *jeep*-ului primul val și fu înlocuit cu cel al turbinelor de propulsie.

Farurile luminară în depărtare vestigiile cilindrilor de metal de pe Thames Barrier, ce păreau serios afectate de bombardamente. Erau strâmbе, păreau niște mormane de fiare pe care un artist nebun intenționa să își toarne lutul.

— Acum sunt doar pichete de pază contra piraților. De inundații nu ne mai poate apăra nimic. Pompierii și salvamarii sunt cei mai activi oameni în ziua de astăzi.

Se lăsa tăcerea. Era o acalmie saturată de voci ce se adresau altor simțuri. Incendiile din depărtare îi luminau chipul Melindei cu o tentă sângerie. Un mușchi îi pulsa involuntar deasupra buzei superioare.

— De parcă Era9Kos ar dori să tragă linia finală la suma de eșecuri a umanității, umblă zvonul că Prasutas au trimis solie pe Lună. Se zvonește că ar vrea o alianță cu „elevații”. Dacă mi-ar fi în putință l-aș ucide pe Lachlan, liderul lor. Tribul lor scapă zvonuri oriunde ca niște muieri guralive și lăudăroase. Că ei posedă zestrea genetică a ancestorilor. Lachlan se vrea înscăunat peste munții și pășunile Britaniei, purtând coroana dublă a lui Pshent și toiagul sceptru Was, îndreptat contra regelui pe care îl vrea mort. Istoric vorbind, delegații lor parlamentari au avut un rol dominant în răzvrătire atunci când junta militară a înlăturat democrația monarhică. Și iată! Acum avem doar anarhie. Alianța lor ipotetică cu lichelele de pe Lună ne-ar fi fatală. Spiță de trădători!

Înaintau pe Tamisa și vehiculul se legăna discret, croindu-și drum printre malurile pline de bare contorsionate și resturi de acoperișuri smulse. Luna ilumina creasta valurilor cu un fir fugaci de vrajă. Crepusculul serii era destrămat de văpăi îndepărtate.

— O să ne ridicăm pe mal înainte de Waterloo Bridge. Trebuie să fim foarte atenți căci perimetrul delimitat prin metereze al coaliției se termină înainte de Rose Gardens.

— Nu văd focuri în zona aceea dar clanurile lui Lachlan pot fi oriunde, pândind în beznă. Cred că vom ajunge la adresă în vreo două ore. Sunt tone de moloz pe străzi.

Ron încuviință cu un mormăit.

Cumva totul îi devenise indiferent. Se ghemuise în confortabilul scaun de piele cafenie și privea distrat pe geam.

Va afla adevărul? Mai avea vreo importanță?

Incertitudinea îi paralizase orice fărâmbă de voință.

O pată de ulei pe pânda apei, ce avea conturul amăgitor al unui fetus, îi amăgi privirea preț de câteva secunde.

Donatorii săi erau aristocrați. Făceau parte din cercul apropiat al dinastiei celor vechi, de aceea nu puteau fi replicanți și în concluzie el însuși nu era o mașină.

„Și atunci de ce am schelet din aliaj metalic?”, îl tortură din nou același gând obraznic.

Gândi că invincibilitatea politică a lui Pontifex Delta se baza pe un simplu binom logic ce specula cele două ingrediente inevitabile ale existenței umane: sexualitatea și moartea.

Acesta era secretul Imperiului Mega-Galactic. Oricine a făcut un târg sau un compromis cu propria sexualitate, de care nu poți scăpa orice ai face.

Dacă descărnarea dirijată și dobândirea unui corp ideal nu erau decât o falsă făgăduială, atunci cine concepuse doctrina recompensei în viața secundară fusese un geniu. Negustorii letalității, comercianții vieții de apoi! Ce ar fi dacă am face un târg cu propria moarte ce este cam singura certitudine în viață, pe lângă sexualitate?

Acestea sunt două bariere de care nu scapi oricât ai vrea să le ignori. Și atunci s-a încropit o afacere de geniu. Ce ar fi să îți dai la schimb moartea pentru o nouă viață? Morkeba se va ocupa de aceasta. Pontifex Delta veghează la eternitatea ta. Încrede-te, speră!

Cam aceasta era doctrina statului globular, spina sa dorsală, nucleul său nevralgic. Dar în definitiv ce probe, ce dovezi

existau? Cei ce primeau corpurile ideale își schimbau și identitatea. Numeau aceasta progres evolutiv controlat. Un corp ideal trebuia să trăiască într-un mediu artificial sau cel puțin divers pentru a fi demn de acest atribut al perfecțiunii.

El cel puțin nu întâlnește vreodată vreun posesor de corp ideal.

Și atunci? Putea fi totul o minciună.

Acesta era motivul pentru care se afla aici, asta era misiunea sa. Să afle dacă motivele pentru care începuseră revoltele ce determinaseră instaurarea Camerei Comunelor erau întemeiate. Și în loc să ajungă unde se presupunea că era generatorul de limfă ce făcea posibilă reîncarnarea, se trezise aruncat în trecut. Mai mult descoperise că el nu era identic oamenilor ci mai curând mașinilor. O nouă viață într-o nouă mașină? Asta era ceea ce oferea Morkeba?

Nu mai înțelegea nimic. Dacă el era o mașină sau un *cyborg*, poate nici măcar facultatea rațiunii nu o posedă cu adevărat. Și atunci cum de avea dubiul?

— Melinda! spuse.

— Da?

— Vreau să te întreb ceva. Tu chiar ai certitudinea că vei fi egală cu tine însăși când vei ieși din transcendent? Clona aceea ce te va găzdui vei fi tu? Crezi asta?

Melinda înghiți în sec, cu palmele pe volanul ce se mișca imperceptibil.

— Trebuie să cred. Cum vezi, nu avem o altă soluție. Este ceva paradoxal într-adevăr. Noi oamenii suntem o anomalie a naturii. Dacă până la revolta cibernetică eram vlăstarele pământului, hrăniți și îngropați în humă, prin cipul de silicon am întors fața acestei mame posesive ce este natura. Ca niște copii rebeli ne sustragem furtiv ordinii naturale, călătorind pe o undă de fotoni.

Se lăasă din nou tăcerea.

Navigau învăluți în beznă prin meandrele fluviului și pentru amândoi viitorul era doar incertitudine. Londra părea un cetaceu tenebros și tentacular luminat în depărtare de flăcări.

— Nu înțeleg de ce dau foc. Aceste clădiri le-ar fi de folos, mai ales că după cum spui orașul a fost evacuat și după perimetru nu mai locuiește nimeni.

— Majoritatea s-au retras în locuri agricole, unde riscul inundațiilor și al bombardamentelor lipsește. Noi cei din coaliție reușim să facem funcționale aeroportul și portul ce sunt structuri vitale pentru viitoarea unificare a regatelor. Aceste ruine sunt fructele anarhiei iconoclaste. Lachlan crede că, conform hieroglifelor, faraonii sunt epifania lui Phoenix, pasărea renăscută din cenușă. E doar un piroman care celebrează căpetenii totemice.

Conturul podului Waterloo Bridge începu să se vadă în depărtare și Melinda schimbă cursul de navigație. Lângă malul abrupt acoperit de moloz trebuia să acționeze picioarele mecanice telescopice ale amfibiei pentru a se ancora. Melinda ridică vehiculul peste dâmburile din deșeuri tasate. Continuară așa până ieșiră pe carosabil, ce era cât de cât practicabil dacă uzau lama excavatorului. Amfibia începu să își croiască drum spre Covent Garden, cu o viteză de melc.

Începuse să ploaie, burnița toca mărunț asfaltul. Navigatorul reușea să scaneze zonele mai puțin afectate de paragină și traversară Soho cam în jumătate de oră.

La intersecția dintre Marylebone Road și Baker Street în timp ce izbeau cu lama de oțel a Jeep-ului în mașinile și motocicletele încastrate în deșeuri și nămol solidificat, călcând cu șenilele peste panouri publicitare și stâlpi de tensiune doborâți de vijelii, fură înconjurați de o haită de câini vagabonzi ce lătrară și se năpustiră spre geamuri arătându-și ochii de fiare hămesite și colții plini de bale.

Melinda lansă o trombă de napalm spre ei și haita o rupse la fugă schelălăind în direcția statuii lui Sherlock Holmes, ce se întrevedea printre schelele dărâmate.

Ajunseră în sfârșit epuizați în fața imobilului cu numărul 208.

Aproape toate ferestrele erau înfundate cu scânduri, bătute în cuie sau zidite cu mortar. Magazinele de la parter aveau obloanele forțate de vandalii înfometăți și geamurile sparte. Coborâre spre amfibie înarmați cu târnăcoape și cazmale.

— Ce cauți, în definitiv? Ai doar un nume? întrebă Melinda.

Deodată computerul lui Ron emise un semnal auditiv și pe ecranul holografic apăru o indicație:

„Curtea din spate. Mergi până la pergolă.”

Poarta masivă a imobilului era ferecată cu două traverse de metal, prinse cu lacăte în belciuge groase. Folosiră târnăcopul să le smulgă și o scoaseră din balamale căci nu se deschidea. Era blocată din interior de niște dulapuri putregăite. Își croiră drum prin casa scării ce era plină de pânze enorme de păianjeni și de obiecte lăsate în paragină. Traversară holul lugubru luminându-și calea cu lanternele până la ușa ce dădea spre curtea interioară. Era deschisă și pășiră afară călcând pe cutii de carton și geamuri sparte.

Ron văzu o pergolă cu un balansoar năpădit de iederă sălbatică ce atârna strâmb într-un lanț ruginit și se îndreptă acolo, trecând pe lângă niște mese ce fuseseră cândva albe, din fier forjat acoperit cu smalt sărit și decojit de vreme.

„Geamul din spatele copacului. Acolo este intrarea. Urcă pe scări la camera cu ușă verde și deschide scrinul.”

Cuvintele mesajului licăriră prelung pe ecranul holografic al computerului, în bezna nopții.

Sparse geamul cu cazmaua și lumină interiorul. Un nor de praf se ridică de pe mobilier și carpete. Se simțea un ostentativ miros de mucegai. Îi făcu semn lui Melinda să îl urmeze pe scara abruptă de lemn acoperită cu tapet vișiniu ce scârțâia la orice pas. Pe coridorul de la primul etaj pe o masă șubredă era așezată o flașnetă veche de colecție.

Ușa verde era prima și Ron o deschise cu un șut.

Lanternă lumină cu un fascicul ce tăie praful dens pereții sărăcicioși de cărămidă, vopsiți cu o peliculă emailată de o culoare incertă. Ferestrele erau acoperite cu storuri ieftine de plastic alb. Doar câteva reproduceri de tablouri cu teme idilice înrămate cu bețișoare precare mai diminuau impresia de sărăcie austeră a camerei. Între nișele celor două ferestre se afla un scrin greu din lemn masiv cireșiu, cu ornamente de bronz la muchii.

Ron începu să scoțească prin sertare, febril.

Găsi un vraf de tăieturi de ziare legat cu o panglică de mătase apoi un teanc de scrisori, ținute cu o agrafă de argint. Pe un plic se vedea însemnul unui sigiliu diplomatic din secolul IX. În ultimul sertar de sus, descoperi un caiet legat cu scoarțe de piele cafenie. Îl deschise și citi pe prima pagină:

Jurnalul lui Sara Lodge pentru Ron Chandelier

„Xantras avea dreptate. Ron e numele tău.

Dacă citești aceste rânduri atunci suntem salvați! Trebuie să știi că nu te-ai mai întors. De fapt e un fel de a spune, deoarece ți-a dispărut corpul după ce ți-am trimis indicațiile. Acesta a fost semnul că eu de fapt intrasem pe o stradă deviată din *continuum*-ul spațio-temporal.

Faptul că citești acest jurnal a produs un paradox. Te-ai întors în trecut cu un arsenal de cunoștințe pentru a bloca accesul la portalul Anti-Terrei. Cu siguranță o altă sosie a mea va trăi anii de pace, pentru că întoarcerea ta va fi triumful nostru asupra organizației Era9Kos.

Dar eu, ceea ce scrie acest jurnal ce va ajunge sub ochii tăi peste un centenar, trăiesc într-o ipotetică buclă temporală a dezastrului.

Ce s-ar fi putut întâmpla dacă tu nu citeai aceste rânduri, este chiar în acest jurnal.

Este urletul de la răscruce, ca să folosesc o figură de stil.

Cu siguranță acum în momentul lecturării ai o personalitate disociată, controlată majoritar de gena *Spark* și nu îți amintești o iotă din ceea ce am trăit împreună. Cine sunt eu, cum tu ai călătorit în timp... E destul de complicat, recunosc. Ai să găsești fotografiile și filme cu noi în cutia din sertarul de jos. O să fie proba ce o să îți risipească orice dubiu. Crucial este să înțelegi ceea ce s-a întâmplat în această istorie defectă.

Este drept că toți încercăm mai mereu, spasmodic, să cârpăcim drama îngropată a deziluziilor tinereții. De asta eu am îmbrățișat crezul adevărului practicat prin jurnalism, deși secreta-rele din redacție ce miroseau sub fuste a somon marinat m-au dezgustat mereu.

Ajutată de măiestria spioanelor am dejucat planurile celui care, în dorința sa de afirmare istorică (un nefericit cu profil psihologic latent de psihopat, un *yupie* parvenit ajuns în vârful piramidei Finanțelor), a încercat să scoată lumea din matca evoluției naturale și s-o arunce în tranșeea artificială a paradisurilor artificiale de silicon.

El a reușit să găsească codurile lăsate de Ancestori. O parte erau la acel Dax.

De ce căuta Urtpim atât de obstinat prin delictele și relicvele unui trecut imemorabil? Probabil pentru el, megalomania derivată din posesia puterii i-ar fi șters nefericirea copilăriei petrecută în orfelinat.

Dax a fost capturat și astfel codurile au ajuns la el. La Urtpim. O parte erau inscripțiile ornate pe faimoasa și legendara statuie antică a lui Palladium.

Cine crezi că deține acest simbol al invincibilității?

Unul din oligarhii ruși, notoriu opiniei publice încă din deceniul trecut, când s-a întâmplat catastrofa umanitară din Ucraina ce era să ne arunce în pragul unui alt Război Mondial!

Este doar o altă clasică biografie rusească.

Evghenii Arkadiov a început ca infractor de drept comun într-o clică de traficanți, devenind ulterior un prinț al petrolului

și al aluminiului, ce își trăia opulența ostentativă în reședințele sale luxoase din Marsilia, Malibu și Soci. De creaturile exotice de pe iahturile de sute de milioane de dolari (tigri bengalezi și modele ținute pe coperti de tabloide) nici nu avea timp să se ocupe. Naviga o dată pe an.

Chiar acum când scriu văd pe geam contururile uscățive ale antenelor de pe case, ce par o pădure gri, cu crengile ca un cimitir al crucilor improvizate.

Arkadiov nu știa că statuia, simbol al invincibilității pentru cei din Troia, ascundea cifrurile inscripționate de un custode al tradiției ezoterice milenare. O folosea ca pe un totem, o admira în salonul său pavat cu marmură și capitonat cu stofe scumpe după ce ieșea din saună, înconjurat de pipițe.

O ciupea pe ici pe colo, se poza cu ea și cu stripteuzele sale. Era doar un trofeu printre multe altele ce le avea. Plănuia chiar să ducă statuia la Moscova să îi confere invincibilitate idolului său de la Kremlin, atunci când scenariul din 1991 al puciului Vodka contra lui Gorbaciov părea că se repetă.

Dar din păcate statuia a ajuns pe mâinile unui alt prădător mult mai feroce.

Este vorba de magnatul Benon Urtpim, plutocrat al organizației Era9Kos.

Când a folosit codurile a început procesul de rezonanță și...

Dar să îți spun mai întâi de halouri.

Primul s-a văzut undeva pe malul Mării Caspice, apoi pe litoralul Mării Azov a apărut un altul, apoi mai multe în zona pontică.

Toată acea întindere prin care Anti-Terra semăna ectoplasmă a fost denumită pentru extensia sa pontico-caspică: Zona Pontică a Strigoilor.

Mai uzual, ZONA.

Nu se știe cum a intrat primul glob de plasmă în acea morgă din Tbilisi, probabil printr-un ventilator de evacuare. Primul Lazăr autentic al istoriei a fost un tânăr ce murise înecat.

Resuscitat de halo, nici nu știau bine ce statut să îi confere. De fapt autoritățile nu făceau altceva decât să îl interogheze zile în șir și să îl îndoape cu pastile. După ce i-au confirmat că există, sub evidența datelor imediate ale percepției și a testelor medicale, autoritățile nu au făcut nimic public. Era greu de crezut. Și poate ar fi creat anarhie și dezordine socială.

Apoi un alt halo a resuscitat o femeie din Baku. Apoi un copil din Dobrent. O bătrână din Mamkedelk, o alta din Balumi. Halourile îi ridicau pe morții din morgă și din cimitire în capul oaselor și îi făceau să meargă și să vorbească, livizi, orgolioși, brutali și cu bale la gură. Asta în condițiile în care Europa și Statele Unite se aflau în plin război civil datorită protestelor contra undelor Delphis, propagate de repetitoarele 7G.

La început s-a crezut că era un efect secundar al manipulării cromozomilor artificiali și masele s-au umplut din nou de furie contra guvernelor.

„Oprți zombificarea”, scria pe lozinci. Apoi când s-a înțeles că halourile proveneau din Anti-Terra și că puteau fi dirijate cu nefirescul obiectiv de a reînvia morții s-a rescris istoria, s-au răsturnat valorile.

Dacă până în 2032 geo-politicienii vorbeau de morfologia latentă a războiului rece care renăscuse după invazia Ucrainei din 2022 și despre căderile și ridicările teatrale ale Cortinei de Fier, un gigant perete invizibil al demagogiei, sprijinit de tancuri, obuze, rachete și arme balistice intercontinentale, ei bine, toate aceste subiecte au căzut în desuetudine.

Cortina de Fier a devenit Cortina de Smarald deoarece ZONA era delimitată de un fel de aureolă verzuie.

Dincolo de aburii apei băhlite putea fi paradisul.

S-au aventurat mulți, dar puțini s-au întors. Dacă ambițiile imperialiste ale Federației Ruse din 2014 și din 2022 au deschis

rănilor, cicatrizate cândva, a separatismelor și naționalismelor ascunse sub diverse lozinci și titulaturi cameleonice, cu apariția ZONEI - chiar în spațiul de unde porniseră creatorii Vedelor în transhumanță - jocul geopolitic s-a mutat la un alt nivel.

Miza a devenit escatologică.

ZONA putea a fi paradisul pierdut, părea acea promisiune biblică. În acel spațiu, puteai fi în preajma nemuririi. Cel puțin așa credeau disperatii ce se îndreptau spre acele câmpii bântuite, cuprinși de o reverie mistică febrilă.

Oamenii au început un alt război fanatic și nemilos și anume războiul pentru ZONĂ.

Cine avea controlul, putea avea veșnicia.

Acum când știm că unitatea de inteligență artificială ce controlează Anti-Terra se bazează tot pe principiile rețelelor neuronale asociative, ar fi legitim să ne întrebăm dacă acel *ceva* cu care am intrat în contact avea vreo brumă de conștiință.

Majoritatea savanților din buncăre, (aleșii s-au pus la adăpost dar mie nu-mi pasă) spun că nu. Noul tărâm al făgăduinței ce se manifestă ca halo de smarald, ademenind cruciații pentru imortalitate, nu a fost produs de o conștiință ci de o mașină. Altfel nu se explică cum acel *ceva* a fuzionat cu Era9Kos, favorizându-l astfel pe sceleratul de Urtpim.

Cuprinși de febra pentru viața veșnică, pelerinii târau între hotarele de cleștar cadavrele apropiaților, își strecurau bolnavii după frontiera străvezie ca pe leproșii duși odinioară la Lourdes.

Conotațiile morale a celor ce au programat mașinăria nu mai au nici o importanță.

Eu am ajuns aici, în această buclă temporală.

Nu îmi pasă de nimic, deoarece știu că trăiesc într-un segment de istorie ce nu va mai exista când tu te vei întoarce. Trăiesc într-un vis.

Tu vei fi din nou aici, vom merge la *dacha* lui Arkadiov și vom pune mâna pe Palladium.

Astfel ororile trăite nu se vor mai întâmpla vreodată.

Drapat în purpură ecleziastică Urtpim a deschis portalul și a dus batalioanele Era9Kos la victorie. După ce a pus gheara pe tehnologia Ancestorilor se crede chiar mai presus de papă. Profitând de avantajul strategic a transformat coloniile de pe Lună într-un fel de cuib al elitei de unde își țese viitoarele tertipurii beligerante. El vrea să obțină monopolul total asupra Vridiriumului.

Se spune că a construit deja primul prototip de computer cuantic capabil de imprimare moleculară, aplicând retro-ingineria asupra a ceea ce a găsit în ZONĂ. Asta i-ar permite evident crearea de arme teribile într-un ritm accelerat.

Filozofic vorbind, imperialismul mistic al despotului Urtpim se bazează pe aceste resuscitări ce fondează doctrina primordială sapiențială a bisericii selenare cât și dreptul de preempțiune escatologic.

Nu este de mirare că își revendică și titulatura legendară de Quarta Roma pentru statul său sideral.

Mi-aș putea pierde viața acum și aici, deoarece știu că nu sunt decât o umbră ce se împotrivesc sensului unui timp defect, ce curge departe de mine - eu cea adevărată.

Toți vor o viață fără zăgaz. Eu vreau doar să mor pentru a fi din nou cu tine. Te aștept iubitele, grăbește-te!

